COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

Andrew Stacy

TORȚE VII

Colecţia „WAR”
59

Andrew Stacy

TORŢE VII

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

EDITURA Z
1998

CAPITOLUL I

Zgomotul continuu al artileriei marine dădea impresia că intrau în vibraţie chiar şi razele soarelui. Nici un ţipăt de pasăre! Oricum, la acest început de după-amiază, înăbuşeala din atmosferă stingea orice urmă de viaţă. Insula părea moartă şi exploziile obuzelor nu loveau decât vegetaţia luxuriantă, dar lipsită de orice prezenţă umană. Totuşi, artileriştii continuau să tragă. Erau plătiţi ca să ştie că japonezii nu lăsaseră liberă nici cea mai mică insulă din Filipine. Inamicul viermuia probabil chiar şi în insulele care păreau pustii, aşteptând în tăcere momentul să lovească.

Printre copaci se strecura o siluetă întunecată, atât de repede încât ţi-ar fi fost foarte greu să crezi că ai văzut ceva. Indigenul părea că se confundă cu natura, de parcă ar fi avut calităţile cameleonului. Degeaba cunoşteau japonezii toate capcanele şi secretele junglei, pentru că nu se puteau compara cu filipinezii, care se născuseră sub acel frunziş impenetrabil, crescuseră în mijlocul lianelor, trăiau printre copaci şi se puteau orienta cu siguranţa unui porumbel voiajor acolo unde niciodată nu existase vreo cărare.

Puoro, filipinezul, ajunse la liziera pădurii fără să fi fost zărit de japonezii ascunşi în desiş. El însă îi reperase.

Puoro cunoştea prea puţin arta modernă a războiului ca să ghicească ce se petrece fără să vadă nimic. Ar fi putut să descrie drăgosteala păsărilor numai după ţipetele lor sau să spună vârsta unei gazele examinând urmele pe care aceasta le lăsase, dar nu ştia nimic despre desfăşurarea normală a unei lupte în anul 1944.

Filipinezul apucă cu amândouă mâinile trunchiul unui copac şi începu să se caţere pe el cu uşurinţa unei muşte care se plimbă pe un zid. Urcă pe cele mai înalte crengi şi începu să privească spectacolul pe care îl avea înaintea ochilor.

Insula forma un oval imperfect, de aproximativ şase kilometri pătraţi. Pădurea o invada până aproape de malul mării, care nu era decât o bandă de nisip care se ivea uneori între copaci şi apă, cel puţin în timpul fluxului. Plaja căpăta, evident, o importanţă mai mare atunci când apa se retrăgea.

Pe mare, în depărtare, se putea zări diferite puncte, unele cu contururile precise şi altele neclare, în funcţie de distanţă. Era

puzderia de insule ce formează în Pacific Filipinele, pe care americanii încă nu le putuseră elibera în întregime de dominaţia japoneză.

Dar, mult mai aproape, se afla ceva ce Puoro nu mai văzuse niciodată. Doi monştri metalici plini de tunuri care aruncau fără încetare proiectile asupra insulei, de parcă ar fi vrut s-o facă sită.

*

* *

Pe pasarela primului crucişător, locotenentul Randall Scott privea cu binoclul. Lângă el, căpitanul de infanterie Douglas Newmark observa insula cu un aer gânditor.

— Îţi vine să crezi că nu e într-adevăr nimeni, spuse Scott.

— Din nefericire, zise Newmark suspinând, scenariul va fi acelaşi. Cum vom pune piciorul pe furnicarul lor, japonezii se vor ivi din toate găurile în care s-au ascuns!

În războiul din Pacific, chiar şi victoriile aveau un efect demoralizator. Şi asta pentru că toţi ştiau foarte bine că a doua zi vor trebui s-o ia de la început. Insulele trebuiau cucerite una câte una, curăţate metru cu metru, căci inamicul nu se preda niciodată. Nici măcar nu aveau impresia că înaintează spre ţinta finală, înfrângerea Japoniei. Ai fi zis că se poartă o infinitate de războaie izolate, fără legătură unele cu altele şi că va dura atâta vreme cât vor exista insule în Pacific.

— Totuşi, n-au cum să fie prea mulţi aici, zise Scott.

— Nici noi, replică Newmark.

Având în vedere importanţa scăzută a obiectivului, nu fuseseră trimise decât două crucişătoare şi trei sute de puşcaşi marini ca să-l cucerească. În urma zborurilor de recunoaştere ale aviaţiei se primiseră informaţii care susţineau că japonezii nu aveau acolo decât o mână de oameni. Americanii ar fi avut pentru prima dată superioritatea numerică, ceea ce era foarte neobişnuit în acel război dus atât de departe de teritoriul lor.

Dar asta nu însemna că toţi se vor întoarce vii şi nevătămaţi! Nici vorbă de asta!

Nu această perspectivă îl descuraja pe Newmark, ci ideea că după această debarcare vor urma altele, la nesfârşit. Cum zicea Lincoln? „Poţi înşela pe toate lumea un timp şi câteva persoane tot timpul. Dar nu poţi înşela pe toată lumea tot timpul.” Nu poţi înşela multă timp moartea când te joci de-a v-aţi ascunselea cu ea.

— Încă o jumătate de oră, zise Scott, şi veţi putea trece la acţiune.

— OK, răspunse Newmark. O să-ţi aduc nişte suveniruri.

Se întoarse la oamenii săi, care începuseră deja să urce în ambarcaţiunile plate ce aveau să-i ducă pe mal. Faptul că se trecea la treabă risipi proasta dispoziţie a lui Newmark. Lucrul cel mai penibil nu e niciodată acţiunea însăşi, ci angoasa de dinaintea ei. Frica e dată deseori uitării în momentul primejdiei.

*

* *

Călare pe o creangă groasă, nemişcat sub frunziş, Puoro nu putea fi văzut deloc de la sol. Nuanţa brună a pielii sale se confunda cu culoarea scoarţei. Nu avea pe el decât o bucată de pânză prinsă în jurul şoldurilor.

De la postul lui, Puoro văzu ambarcaţiunile depărtându-se de navele mari. Tunurile îşi concentrau acum tirul asupra zonei din apropierea plajei, unde aveau să debarce trupele de asalt. De mai multe ori, copacul în care se afla Puoro fu zguduit de exploziile apropiate. Dar filipinezul rămase mai departe pe creanga lui.

Soldaţii săriră în apă şi o luară la fugă până pe plajă. Cum ajungeau la nisip, se aruncau pe burtă. Totuşi, încă nimeni nu trăgea asupra lor. Japonezii nu-şi împiedicau inamicii să debarce. Să însemne asta că, pentru prima dată, nu vor lupta până la capăt?

Asta spera şi căpitanul Newmark împreună cu oamenii lui. Puoro însă ştia că ochii invizibili ai soldaţilor japonezi îi pândeau pe americani. Şi mai ştia şi ce plan diabolic pregătiseră pentru primirea lor.

Totuşi japonezii nu făceau nici o mişcare. Priveau.

Puşcaşii marini ocupaseră acum poziţie pe ţărm. Profitau de calmul surprinzător, pentru a se organiza. În curând au transmis navelor ordinul să înceteze focul. Tunurile amuţiră. O coloană de americani se îndrepta spre pădure.

În momentul intrării în pădure, americanii văzură cu satisfacţie un steag alb înălţându-se în faţa lor. Coloana se opri pentru a-l lăsa pe emisar să se apropie.

Puoro nu putea, evident, să audă ce se spunea. Dar cu siguranţă că ştia destul, căci îşi dădu brusc drumul în jos pe trunchiul copacului. Nimeni nu remarcă alunecarea lui discretă. Oricum, trăgătorii celor două tabere erau mult prea ocupaţi cu spectacolul primelor negocieri.

După ce simţi pământul sub picioare, Puoro se strecură printre trunchiurile groase, până când fu destul de departe de locul de

întâlnire ca să nu-i mai fie teamă că va fi reperat de observatorii japonezi. Atunci putu să accelereze pasul.

Trecu destul de departe la dreapta unui luminiş mare unde se afla satul principal al insulei. Obuzele şi bombele nu-l cruţaseră deloc, dar pagoda era încă în picioare. Deocamdată, aşezarea aceea părea pustie. Filipinezii preferaseră de multă vreme adăpostul pădurii contactului cu ocupanţii japonezi.

Puţin mai la sud se aflau vechi terenuri defrişate unde vegetaţia începea să-şi reintre în drepturi. În centru, o casă din bârne care fusese locuinţa unui plantator american. Acum, casa acea adăpostea statul-major al ocupantului. În faţă se aflau vreo zece oameni înarmaţi, ieşiţi din ascunzătorile în care se adăpostiseră pe durata bombardamentului.

Puoro aruncă o privire plină de nostalgie asupra plantaţiei, apoi îşi continuă drumul străduindu-se să nu fie văzut de pe colina care forma centrul insulei şi care domina atât satul cât şi plantaţia.

Pătrunse într-o porţiune şi mai deasă a pădurii. În cele din urmă, filipinezul fu nevoit să se târască ca să ajungă la tufişul mare în spatele căruia fusese construită o colibă.

În pragul ei se afla un alb. Avea părul tuns foarte scurt, dar se vedea foarte bine, după dimensiunile inegale ale şuviţelor, că nu fusese la frizerie. Avea nişte ochi mici dar foarte vioi. Avea bărbia pătrată – semn al unei firi voluntare. Stătea pe o buturugă, având la îndemână o puşcă sprijinită de peretele colibei.

La apariţia lui Puoro, albul schiţă un gest spre armă, dar se linişti imediat recunoscându-şi prietenul.

— Care e situaţia? întrebă el neliniştit.

— Compatrioţii tăi au debarcat, îl anunţă Puoro.

Vorbea o engleză destul de corectă. Învăţase limba treptat, în urma contactului permanent cu Frank Hussman. Americanul avea aproape patruzeci de ani, cu douăzeci de ani mai mult decât servitorul său filipinez. Dar Puoro lucra pentru Hussman de mai bine de doisprezece ani.

— Şi japonezii? insistă Hussman.

— N-au tras nici măcar un foc. Imediat ce a încetat bombardamentul, au trimis la americani un om cu un steag alb.

— Bănuiam eu că asta era capcana pe care o pregăteau, zise sumbru Hussman.

O siluetă ieşi din colibă. Tânăra femeie ar fi putut să aibă douăzeci de ani. Taormina era sora lui Puoro. În afara nuanţei pielii, trăsăturile ei delicate nu arătau prin nimic originea rasei

sale.

— Trebuie neapărat să-i previn, zise brusc Hussman ridicând capul.

— Sunt soldaţi, interveni Taormina. Meseria lor e să lupte. Nu-ţi risca viaţa pentru ei! N-au fost aici să te apere când au venit japonezii.

— Sunt oameni din ţara mea. Trebuie să-i previn, zise cu hotărâre Hussman.

— Şi cum ai să faci? întrebă Puoro. Japonezii au oameni la pândă peste tot. Ne vor zări imediat ce vom încerca să ne apropiem de americani şi ne vor împuşca. Nici măcar nu vom avea timp să vedem de unde vin gloanţele!

— Tu cunoşti toate posibilităţile junglei, Puoro...

— Tocmai. Ştiu ce e posibil şi ce nu e.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să mă ajuţi, atunci mă voi duce singur, zise Hussman vrând să se ridice.

Puoro îl opri cu un gest.

— Stai! Am spus că nu e posibil să se ia contact cu soldaţii care se află aici. Dar poate că există un mijloc de a ajunge la nave.

— Pe mare?

— Pe mare, confirmă Puoro.

— Ce prost am fost că nu m-am gândit imediat! exclamă americanul. Să mergem, Puoro!

— Ar fi mai prudent să aşteptăm să se facă noapte, zise filipinezul.

— Dar dacă japonezii vor acţiona chiar în noaptea asta? Şi nici măcar nu ştim la ce oră! Nu avem dreptul să pierdem nici un moment.

— Foarte bine, răspunse Puoro. Să dea zeii să ajungem la pirogă fără probleme! Taormina ne va însoţi.

— Aş prefera să rămână aici, la adăpost, zise Hussman.

— Vom avea un drum lung de făcut. Taormina vâsleşte mult mai bine decât tine.

Era adevărat, aşa că Hussman nu avu nimic de spus. Tânăra femeie se pregătea deja să-i însoţească, iar Frank ştia că, dacă îi intra în cap o idee, nimeni nu putea să i-o mai scoată.

CAPITOLUL II

Locotenentul Oswald Rupper comanda coloana care pătrundea în pădure. Mica unitate trebuia să avanseze ca formaţie de cercetaşi, în timp ce restul celor două companii îşi întăreau poziţiile pe plajă. La cea mai mică ciocnire, trebuia să se retragă. Misiunea lui era să repereze inamicul, nu să lupte cu el.

Soldaţii americani se relaxară brusc la vederea steagului alb purtat de un singur om. Nu le venea să creadă.

— O solie!

— Nu s-a mai văzut asta până acum!

— Lăsaţi-l să ajungă la mine! ordonă Rupper.

Oamenii se dădură în lături şi soldatul japonez se îndreptă spre locotenentul american. Ajuns la doi paşi de Rupper, japonezul lăsă steagul în jos şi se înclină, cu amândouă mâinile pe piept.

— Ai venit în numele şefului tău? întrebă Rupper.

— Da, onorabile locotenent, răspunse japonezul dând zor cu plecăciunile. Eu, nemernicul de mine, am fost trimis înaintea puternicilor şefi americani ca să fac apel la îndurarea lor.

Vorbea o engleză corectă, puţin cam bombastică.

— Cine comandă garnizoana japoneză? întrebă Rupper.

— Onorabilul locotenent Takadema Feradji.

— Cum te numeşti?

— Sokoravo Taramé.

— Câţi sunteţi pe această insulă?

— Vreo douăzeci de oameni, onorabile.

— Doar atât?

— Doar atât. Camarazii noştri au fost chemaţi pentru alte misiuni şi nu a rămas decât minimul indispensabil pentru menţinerea ordinii. Suntem mult prea puţini ca să ne putem lupta cu nişte războinici atât de numeroşi şi atât de valoroşi ca ai voştri, onorabile.

Ceea ce spunea era cât se poate de raţional. Numai că japonezii nu-şi obişnuiseră adversarii cu comportări raţionale. Mai bine se lăsau ucişi până la ultimul om decât să se predea, chiar dacă sacrificiul lor nu constituia nici un avantaj imediat. Ei nu se comportau realist, ci se conformau codului de onoare al samurailor.

Reticent, Rupper bănuia că era vorba de o stratagemă, dar nu

ghicea care anume. Inamicul încerca doar să câştige timp? Totuşi avusese tot răgazul necesar ca să-şi pregătească apărarea.

— De ce n-aţi ridicat mai devreme steagul alb? întrebă Rupper.

— Nici unul dintre noi nu a îndrăznit să iasă câtă vreme au tras tunurile, onorabile.

— De ce-ai venit singur?

Taramé schiţă un zâmbet.

— Soldaţii n-ar fi vrut să vină cu mine. Circulă multe zvonuri despre felul în care americanii se poartă cu prizonierii japonezi, zvonuri care n-ar convinge pe nimeni să se predea.

— De unde ştii că sunt nişte zvonuri?

— Am lucrat la voi înainte de război iar onorabilul Feradji-San a studiat la o universitate americană. Nici el şi nici eu nu credem că înfruntarea dintre noi a schimbat chiar atât de mult optica poporului american. Totuşi, nu putem să-i convingem pe ceilalţi doar cu câteva vorbe. A fost mai uşor să li se explice că mă voi duce să cer angajamente categorice şi că, atâta vreme cât nu le veţi lua, vom rămâne în gardă, gata să ne vindem scump pielea dacă nu vreţi să ne garantaţi că vom fi lăsaţi în viaţă.

Rupper nu se mai îndoia de sinceritatea interlocutorului său. Acum, situaţia i se prezenta într-un mod care i se părea inteligibil. Un mic grup de oameni comandat de un locotenent occidentalizat. Lângă el, un alt japonez care cunoştea America. Doi oameni mult prea luminaţi ca să se lase fanatizaţi de doctrinele Mikado-ului, zeul-soare.

Ei nu-l mai puteau considera pe împăratul Hiro-Hito decât ca pe un om la fel de slab ca oricare altul. Nu mai credeau că moartea în luptă te expediază automat în paradisul războinicilor. Pe scurt, învăţaseră realismul şi nu vedeau nici un interes să lupte când nu mai aveau nici o speranţă de victorie. Dar erau obligaţi să dea dovadă de o anumită diplomaţie ca să-i aducă şi pe camarazii lor, mai tradiţionalişti, pe drumul raţiunii.

— Foarte bine, zise Rupper. Dar hotărârea nu depinde de mine. Te voi duce la şefii mei.

Apoi strigă cu o voce puternică:

— Sergent Lewis!

Un bărbat mic de statură se prezentă rapid superiorului său.

— *Sir?*

— Eu îl duc pe solul japonez la cartierul general. Preia comanda până la întoarcerea mea.

— *Yes, sir.*

*

* *

În cinci minute, locotenentul Rupper ajunse la tabăra instalată la marginea plajei. Oamenii cu care se întâlneau se uitau la japonez uluiţi. Dar Sokoravo Taramé era nepăsător, iar Rupper nu avea timp de pierdut cu explicaţii.

Comandantul Elliot Certon se afla în cortul său împreună cu căpitanii Newmark şi Shisset, comandanţii celor două companii care aveau misiunea să cucerească insula. Cei trei ofiţeri erau uimiţi peste măsură. Deoarece nu întâmpinau nici o rezistenţă, nu ştiau cum să trateze problema. Nu aveau altceva de făcut decât să aştepte raportul unităţii trimise în patrulare.

Ordonanţa comandantului intră în cort.

— *Sir,* zise el, locotenentul Rupper vrea să vă vorbească.

— Deja! exclamă Certon.

— Este însoţit de un sol japonez, completă ordonanţa.

— La naiba! Zău dacă mă aşteptam... spune-le să intre, Herefort!

Rupper intră în cort însoţit de japonez.

— *Sir,* zise el, am considerat că fac bine aducându-l imediat pe acest soldat care aduce oferta de predare.

— E adevărat? întrebă ca un automat Certon.

— Onorabile, zise Taramé, după cum i-am explicat şi onorabilului locotenent, Mikado-ul nu a lăsat aici decât o mână de oameni incapabili să opună o rezistenţă serioasă. Şeful nostru, locotenentul Takadema Feradji, care şi-a făcut studiile în ţara voastră, ştie foarte bine asta, şi nu se teme de furia trupelor voastre. Nu la fel stau lucrurile şi cu oamenii noştri, fanatizaţi de propagandă, care cer asigurări ferme ale clemenţei voastre.

— Ştii foarte bine că, dacă vă predaţi, vă vom trata ca pe nişte prizonieri de război.

— Adică conform convenţiilor de la Geneva?

— Bineînţeles!

— Eram sigur! Dar trebuia să am această confirmare pentru compatrioţii mei. Prin urmare, insula vă aparţine, onorabile, şi din acest moment ne considerăm prizonierii voştri.

— Cum doriţi să procedaţi? întrebă comandantul.

— Onorabilul Feradji-San şi-a instalat tabăra pe o veche plantaţie părăsită. Acolo aşteaptă răspunsul, împreună cu cei douăzeci de oameni care formează toate efectivele noastre. Dacă cineva dintre voi vrea să mă însoţească, îi vom preda imediat armele.

— Trebuie să discut despre asta cu ofiţerii mei, zise Certon. Îţi voi cere deci să aştepţi câteva clipe afară.

— Cum doriţi, onorabile, răspunse Taramé înclinându-se.

Locotenentul făcu un pas pentru a-l însoţi pe japonez, dar comandantul îl opri.

— Nu, rămâi, Rupper. Am nevoie de părerea ta.

Apoi strigă:

— Herefort!

Ordonanţa intră imediat şi Certon îi zise:

— Ţine câteva momente companie vizitatorului nostru. Trebuie să discutăm propunerile lui.

Herefort îl scoase pe japonez din cort şi comandantul întrebă:

— Ce ziceţi de asta, domnilor?

— Nu îndrăznesc să cred una ca asta, zise Newmark. Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva, mai ales fără să se fi tras nici măcar un foc!

— Vă temeţi de o cursă?

— Şi eu, interveni Shisset.

— De asta mă tem şi eu, admise Certon. Totuşi, nu le putem răspunde acestor oameni că preferăm să luptăm cu ei!

Nu era nimic de obiectat la remarca comandantului, care se întoarse spre Rupper.

— Dumneata ce crezi, locotenente? Eşti dispus să-ţi continui drumul ca să iei contact cu aceşti oameni care vor să se predea?

— Bineînţeles, *sir.* Şi cred că putem avea încredere.

— Pe ce te bazezi?

— Chiar pe personalitatea solului care ne-a fost trimis. E un om care a lucrat multă vreme în ţara noastră. A dobândit o mentalitate occidentală. A devenit străin de acele obiceiuri medievale care constau în a-ţi face harakiri. După câte spune, şeful său e probabil la fel de evoluat ca şi el. Nu e de mirare că acţionează ca nişte oameni civilizaţi!

— Nu sunt singurii care au trăit la noi, zise Certon. Şi totuşi...

— În mod obişnuit, aceşti oameni nu-şi pot exprima opiniile. Ei trebuie să se supună ordinelor. Acest trimis ne-a precizat că ceilalţi oameni erau reticenţi. Dacă ar fi fost aici un căpitan care ar fi păstrat vechile tradiţii ale şintoismului şi ale castei militare, nu ne-ar fi fost trimis nici un sol.

— Să sperăm că ai dreptate! zise comandantul suspinând. Te sfătuiesc totuşi să ai mare grijă. Poţi foarte bine să cazi într-o capcană.

— Voi avea grijă, *sir.*

— Îţi admir siguranţa, tinere. Totuşi voi mai trimite o unitate alături de a ta. Ai înţeles, Newmark?

— Am înţeles, *sir.* Pot să-i însoţesc?

— Dacă vrei, acceptă Certon după o clipă de gândire. Vei dezarma prizonierii şi îi vei trimite aici cu una din unităţile tale. Apoi, cu restul oamenilor, îţi vei instala acolo tabăra. Începând de mâine, vom trece la cercetarea întregii insule.

— *Well, sir.* Plecăm chiar acum.

*

* *

Aşezat în spatele ferestruicii, căpitanul Perinoto nu-şi lua ochii de la spectacolul care se derula în faţa fostei plantaţii.

Taramé intrase cu un american, apoi Feradji ieşise ca să-şi adune oamenii.

Trecuseră pe rând ca să-şi arunce armele unele peste altele, după care un grup de puşcaşi marini îi controlase pe fiecare. Superficial. Naivii! Îşi închipuiau ei oare că soldaţii glorioasei armate nipone, fiii Soarelui, puteau să se încline astfel în faţa unor fiinţe inferioare, nişte albi degeneraţi? În locul lor, Perinoto ar fi ghicit de multă vreme şiretlicul! Dar cum se putea compara cu ei? Ce puncte comune puteau exista între acele larve şi soldaţii Mikado-ului?

Chiar dacă ştia că nu era decât o prefăcătorie, spectacolul predării era greu de suportat. Era totuşi o umilire. Dar cât de scump o vor plăti în curând aceşti blestemaţi de americani!

Din ascunzătoarea sa invizibilă şi aproape inexpugnabilă, Perinoto îl văzu pe Feradji şi oamenii lui încolonaţi şi duşi de acolo sub escorta câtorva albi. În privinţa asta, căpitanul nu putea să fie absolut sigur că planul se va derula conform previziunilor sale. Va vedea!

Dar ceea ce se petrecea exact cum sperase, era instalarea americanilor pe vechea plantaţie. După ce se vor strânge cât mai mulţi, va izbucni un frumos foc de artificii demn să-l bucure pe gloriosul descendent al samurailor care era Arishitai Perinoto.

CAPITOLUL III

Arishitai Perinoto era doar locotenent când sosise pe insulă. Acolo fusese avansat, când luase Jocul fostului comandant de companie, chemat să îndeplinească alte funcţiuni. Dar, de când japonezii cuceriseră Filipinele. Perinoto-San rămăsese în acelaşi post.

Această ocupaţie nu-l moleşise, ci îi sporise nerăbdarea. Urmaşul unui lung şir de războinici, Perinoto învăţase să considere lupta ca elementul natural al omului nobil. În ciuda armelor moderne, el se considera un samurai autentic, un luptător cu spada, respectând Bushido, codul onoarei.

Nici un om nu poate fi dezbărat total de ideile insuflate în copilărie şi adolescenţă. De aceea educaţia este atât de importantă. De aceea grupările politice sau religioase vor cu orice preţ să le fie încredinţată formarea copiilor lor. O propagandă bine făcută asupra creierelor tinere reuşeşte să înlăture chiar şi cele mai naturale instincte.

La japonezi, educaţia reuşise să anihileze instinctul de conservare. Soldaţii nu mai puneau înainte dorinţa normală de supravieţuire, ci exigenţele codului Bushido. De aceea doreau nebuneşte să moară în luptă, iar în lipsa ei, practicau sinuciderea din onoare, sau seppuku, capabilă să-i reabiliteze în urma unei înfrângeri în ochii strămoşilor, care îi aşteptau în raiul şintoismului.

Aceste convingeri duceau în mod logic la *keshitai,* lupta pe viaţă şi pe moarte, şi la toate excesele ritului harakiri. Celebrii kamikaze – sau „vântul divin” – nu au fost decât o manifestare precisă a acestei stări de spirit.

Iar ideile insuflate copiilor sunt atât de puternice, mobilizează atât de bine spiritul încât, de cele mai multe ori, adulţii sunt incapabili să gândească sau chiar, puşi în faţa faptelor, să-şi modifice optica. Nefiind conştient de asta, locotenentul Rupper credea că poate avea încredere în Taramé şi în Feradji.

Şi unul şi celălalt stătuseră mult în Occident. Sokoravo Taramé lucrase ca servitor la diferiţi patroni de care nu avusese niciodată motive să se plângă şi care apreciau la justa lor valoarea curtoazia şi integritatea lui. Takadema Feradji, provenind dintr-o familie nobilă mai mult sau mai puţin înrudită cu vechii shoguni, îşi făcuse studiile la Universitatea din Columbia.

Dar amândoi fuseseră chemaţi în ţară, unde se făcea mobilizarea trupelor. Prinşi din nou în ambianţa ancestrală, ei uitaseră tot ce fuseseră gata să înveţe în Occident. Nu mai aveau în minte decât ideea că toată priceperea lor o puneau în serviciul Mikado-ului.

Amândoi fuseseră repartizaţi la unitatea comandată de Perinoto, la mult timp după ocuparea insulei şi a plantaţiei Hussman. Nu cunoşteau întâmplările decât din auzite. Dar nici măcar nu le dezaprobau!

*

* *

Frank Hussman şi soţia sa Anny trăiau de câţiva ani pe insulă. Nu aveau copii şi ştiau că nu vor putea avea niciodată. Aveau de gând să adopte unul imediat ce situaţia lor financiară ar fi fost destul de sigură. Dar nu se stabiliseră în Filipine doar în scop lucrativ. Doriseră să se retragă din mijlocul lumii civilizate, să nu mai trăiască decât pentru ei, nu în funcţie de o societate care cere mai mult decât oferă. De aceea cumpăraseră acea plantaţie, pe o insulă unde nu mai locuia nici un alt occidental.

Găsiseră un domeniu în paragină şi o locuinţă dărăpănată. Frankie reuşise să le transforme într-un domeniu prosper în jurul unei case agreabile, în ciuda confortului rudimentar.

Apoi veniseră japonezii.

Nici un soldat american nu apărase atunci insula. Invadatorii se instalaseră acolo liniştiţi. Chiar în ziua sosirii lor, japonezii îi dăduseră de înţeles lui Hussman că aveau intenţia să se instaleze confortabil pe plantaţie.

Frank şi Anny fuseseră alungaţi într-o colibă asemănătoare cu cele pe care le ocupau servitorii lor filipinezi. Anny nu semăna deloc cu o vampă. Era plăcută, atâta tot. O femeie de treizeci de ani cum întâlneşti oriunde. Dar avea pielea albă şi acest detaliu îl excita pe Perinoto.

Căpitanul făcea parte din acea rasă de războinici pentru care victoria nu se concretiza cu adevărat decât prin posedarea femeii învinsului. La asta se mai adăuga şi un complex rasial. Rasismul are totdeauna o bază sexuală.

Perinoto o voise pe Anny. Dar nu se gândise nici măcar o secundă s-o seducă. Dimpotrivă, voia s-o posede cu violenţă, brutal, ca o descărcare a furiei şi a dorinţei sale. O chemase în biroul lui. Imediat ce femeia intrase, japonezul se aruncase asupra ei.

Frank fusese îngrijorat de această convocare căreia Anny nu

îndrăznise să nu-i dea curs. O urmărise de departe. Reuşise să arunce o privire pe fereastra biroului care altădată fusese al lui.

Ceea ce văzuse îi întunecase mintea. Se repezise înăuntru şi se aruncase asupra lui Perinoto.

Din nefericire, acesta avusese timp să-şi cheme oamenii în ajutor. Frank nu putuse să-i facă nici un rău ofiţerului înainte de a fi înconjurat de soldaţii japonezi.

Fusese dus afară, legat de mâini, pus în genunchi în faţa unui ţăruş şi biciuit până când leşinase.

Perinoto contempla acest spectacol cu satisfacţie şi o obliga şi pe Anny să-l privească şi ea. Îi răsucea mâinile la spate ca s-o constrângă să întoarcă capul.

Frank îşi pierduse cunoştinţa la lăsarea nopţii. Perinoto ordonase să fie lăsat acolo, sperând că mirosul de sânge va atrage furnicile. Dacă nu, aveau să-i dea lovitura de graţie a doua zi.

Apoi o trăsese pe Anny în camera lui. În timpul nopţii, în culmea dorinţei şi a furiei, Perinoto o sugrumase.

Dar a doua zi, nu-l mai găsiseră pe Frank Hussman la locul supliciului. Japonezii organizaseră imediat căutarea lui. Zadarnic. Se spunea că fusese salvat de filipinezi şi, nemaiauzindu-se de el, că nu supravieţuise supliciului îndurat.

Dar numai prima parte a ipotezei era adevărată.

Frank şi Anny îşi atrăseseră afecţiunea servitorilor. Mai ales a lui Puoro, care servise drept contramaistru plantatorului. Puoro s-ar fi aruncat în foc pentru el. Asistase la supliciul stăpânului său fără să îndrăznească să intervină, sigur că şi-ar fi pierdut viaţa inutil. Aşteptase momentul potrivit.

Şi acesta venise când japonezii îl părăsiseră pe alb, cu speranţa că va muri în timpul nopţii din cauza rănilor şi a sângelui pierdut.

Imediat ce se făcuse întuneric de-a binelea, Puoro se strecurase până la corpul inert, îl dezlegase, îl ridicase pe umăr şi îl dusese în junglă. Nu se întorsese la coliba sa decât pentru a-i cere surorii sale Taormina să-l urmeze.

Găsiseră o ascunzătoare în pădurea pe care Puoro o cunoştea atât de bine, iar Taormina îi îngrijise rănile.

Tratamentul fusese lung, iar Frank fusese nevoit să reziste febrei puternice care îl cuprinsese, înainte de a se lupta cu slăbiciunea. Puoro pescuia şi vâna pentru a-i hrăni pe toţi trei. În cele din urmă, Frank se înzdrăvenise suficient pentru a i se putea aduce la cunoştinţă sfârşitul soţiei sale.

Hussman căzuse într-o stare de prostraţie. Apoi, după o lungă perioadă, viaţa învinsese. Taormina îl ajutase din toate puterile. Recunoştinţa lui Frank se transformase în dragoste, o pasiune mai ales carnală care nu-l făcea s-o uite total pe Anny. Visa s-o răzbune în timp ce făcea dragoste cu Taormina. Până atunci însă stătea ascuns şi-i cerea lui Puoro să-i supravegheze pe japonezi.

Filipinezul se ducea foarte des la pescuit. Îşi întâlnea compatrioţii din insulele vecine. Puoro aflase că americanii contraatacau cu succes. Îi adusese această veste lui Hussman şi îl sfătuise să stea pe loc. Dacă avea dreptate, i s-ar fi adus răzbunarea pe tavă.

Frank nu împărtăşea decât pe jumătate acest optimism. Informaţiile pe care i le aducea Puoro despre activităţile japoneze îl făceau să se teamă de o cursă întinsă compatrioţilor săi.

*

* *

Vestea că japonezii întâmpinau debarcarea cu o solie confirmase temerile lui Hussman. De aceea insistase să încerce imediat prevenirea americanilor despre situaţia reală din insulă.

Înaintau toţi trei în şir indian. Puoro mergea în faţă şi Taormina închidea coloana. La mijloc, Frank Hussman ţinea puşca în mână, cu spatele curbat, admirând supleţea cu care înaintau fără zgomot însoţitorii săi. El nu ştia să păşească fără ca ramurile să nu trosnească sub picioarele lui, fără să deranjeze un animal a cărui fugă trezea un întreg colţ de pădure, fără să se împiedice de pietre sau să alunece pe o bucată de lemn.

Coborau cât puteau de repede spre mare, spre locul unde Puoro îşi ţinea canoea făcută dintr-o sigură bucată din trunchiul unui copac. Cu acea ambarcaţiune fragilă, filipinezul era în stare să treacă prin valurile cele mai puternice, fără să se răstoarne.

Deodată Puoro se opri.

— Atenţie! şopti el sărind într-o parte.

Nu s-ar fi putut spune ce presentiment îl alertase. Poate că pur şi simplu cunoştea atât de bine pădurea încât era capabil să discearnă o prezenţă străină fără măcar să fie nevoie să-şi analizeze senzaţiile.

Taormina îşi imitase instinctiv fratele. Frank ridică privirea. Zări un reflex metalic într-un copac. Se aruncă la pământ şi ridică arma. Dar era deja prea târziu, căci pe el îl alesese drept ţintă trăgătorul japonez. Împuşcătura răsună chiar în momentul în care Hussman schimba poziţia. Simţi un şoc în coapsă în momentul în care ridica arma, de parcă ar fi primit o lovitură

puternică de bâtă.

Trase aproape fără să ochească şi poate că din cauza asta şi nimeri ţinta aceea imposibilă. Instinctul îi ghidase arma mai bine decât orice reflex. Japonezul, nimerit în piept, căzu, se rostogoli printre crengi şi se prăbuşi la pământ.

— Eşti rănit grav? întrebă Puoro repezindu-se spre Frank. Acesta, vrând să se ridice, se strâmbă de neputinţă şi se lăsă să cadă pe spate.

— Fugiţi, zise el. Împuşcăturile îi vor alarma pe ceilalţi.

— Nu cred, răspunse calm Puoro. N-au putut să pună decât foarte puţini oameni în această regiune a insulei. Am avut pur şi simplu ghinion că ne-a reperat unul dintre ei.

— Spune-i mai bine stângăcie. Dacă făceam mai puţin zgomot...

— Nu-ţi face griji. Te vom îngriji.

— Lucrul cel mai urgent este să-i prevenim pe americani, zise Hussman. Mergeţi mai departe fără mine. Nu se moare din pricina unui glonţ în coapsă!

— Aici infecţia poate să fie rapidă.

— Trebuie să riscăm.

— Voi rămâne să mă ocup de tine, spuse Taormina trecându-şi mâna peste fruntea rănitului.

— Îţi va fi greu să ajungi până la colibă, îi zise filipinezul surorii sale.

— Vom reuşi, îl asigură Hussman. Grăbeşte-te, te rog. Şi să nu uiţi nimic din ce trebuie să le spui americanilor.

Puoro se uită la ei ezitând. Taormina se pregătea să examineze mai bine rana.

— Grăbeşte-te, repetă Hussman. Nu vezi că nu mai pot de nerăbdare?

Puoro le întoarse spatele fără să răspundă şi o porni în forţă în direcţia mării.

CAPITOLUL IV

Prizonierii fuseseră preluaţi de locotenentul Galloway. Numai cu jumătate din unitatea lui, el îi dusese pe Feradji şi oamenii săi spre mare, în timp ce Rupper rămăsese alături de căpitanul Newmark pe plantaţia Hussman.

Mica trupă se depărta fără grijă. Cum să te temi de nişte soldaţi dezarmaţi care renunţaseră la luptă cu atâta bunăvoinţă? Galloway aproape că l-ar fi considerat pe Feradji amic.

Galloway mergea alături de el, formând un contrast ciudat: americanul, neras, cu pielea mată, părul brunet şi solid ca o gorilă, lângă japonezul imberb, cu ochii injectaţi, cu ten gălbui şi cu părul negru pieptănat cu grijă.

— Prin urmare, locotenente, ţi-ai făcut studiile la Columbia?

— Da, confirmă Feradji. Şi o să fie o adevărată uşurare pentru mine să regăsesc ambianţa americană. Nu pentru că nu-mi mai iubesc ţara! Dar îmi place în timp de pace, când cireşii sunt înfloriţi şi te poţi plimba prin micile noastre grădini. Unde e farmecul vechii Japonii, de când şefii ei au târât-o într-un război smintit? Nu mai puteam să suport acest climat de luptă cu orice preţ, superstiţiile care îi îndeamnă pe soldaţii noştri la sinucidere din raţiuni militare. Simt nevoia să respir un aer mai puţin fanatizat.

— Ai avut noroc că ai rămas la comanda acestei insule, remarcă Galloway.

— Un noroc care a fost gata să nu existe. Până de curând mă aflam sub ordinele căpitanului Perinoto, care reprezintă destul de precis tot ce poate să aibă Japonia greu de înţeles şi demn de ură pentru un spirit occidental. E o fiinţă ale cărei idei merg pe un făgaş din care nu vor ieşi niciodată. Niciodată nu se va elibera de principiile care i-au fost insuflate de doctrina castei războinice din care face parte.

— Şi din care faci parte, nu? întrebă americanul. Credeam că aproape toţi ofiţerii japonezi...

— Unul dintre strămoşii mei a fost shogun, replică Feradji fără să-şi poată reţine vocea să vibreze de orgoliu. Sunt mândru de el. Dar asta nu înseamnă că vreau să-l imit. Fiecare epocă are idealurile ei. Trebuie să ştii să te conformezi cerinţelor timpului tău.

— Asta n-a înţeles căpitanul tău?

— Exact. Nu vorbea decât de onoare, de Bushido şi de casta războinică. Mai curând ne-ar fi pus să murim până la ultimul decât să se predea. Şi, dacă ar fi supravieţuit, mai curând s-ar fi sinucis decât să cadă în mâinile voastre. Dar Mikado-ul l-a chemat spre alte destine împreună cu trupa lui. Aici am rămas doar o mână de oameni, cu o misiune foarte simplă: să murim aducând în acelaşi timp moartea cât mai multor inamici. Mi s-a părut ceva inutil.

— Din fericire pentru tine şi pentru mine, zise Galloway drept concluzie.

Flecărind astfel, ajunseră pe plaja pe care se instalaseră trupele de debarcare. Comandantul Certon aştepta cu nerăbdare vestea predării, şi află cu uimire că totul se petrecuse cât se poate de calm.

Certon îi ordonă lui Galloway să ducă prizonierii la marginea taberei, să le dea corturi şi hrană şi să se ocupe de supravegherea lor.

În timp ce locotenentul executa ordinul primit, Certon şi Shisset îl primeau pe Feradji, care le confirmă ceea ce le povestise Galloway: toate trupele fuseseră rechemate în timp ce el şi oamenii lui trebuiau să moară pe acea insulă.

La sfârşit, comandantul Certon îl invită pe Feradji la cină. Dar japonezul răspunse că prefera să se întoarcă la oamenii lui.

— Sunt înspăimântaţi. Îşi închipuie că îi veţi supune la cine ştie ce chinuri. De aceea ar fi acceptat să lupte până la ultimul. Trebuie să rămân în mijlocul lor ca să le potolesc temerile.

*

* *

Puţin după aceea, soarele apuse şi în curând se făcu noapte de-a binelea.

În acel moment, un trăgător izolat se prezentă în ascunzătoarea secretă a căpitanului Perinoto.

— Onorabile, zise el, stând plecat în faţa lui, onorabilul locotenent şi oamenii lui au fost plasaţi la marginea taberei americane.

— Fă-mi o schiţă ca să văd cum s-au organizat câinii ăştia.

Soldatul luă foaia întinsă de Perinoto şi începu să creioneze o schemă grosolană a poziţiilor americane. Locul în care erau ţinuţi prizonierii japonezi se afla la limita taberei, aproape pe malul mării.

— Crezi că e posibil să intri în contact cu ei? întrebă Perinoto.

— Sigur, onorabile.

— Să le strecori arme?

— Cu siguranţă!

— Ei bine, execută planul prevăzut. Anunţă-mă imediat ce vor fi în măsură să treacă la acţiune. Apoi să atace imediat ce vor auzi zgomotul exploziei.

*

* *

La aceeaşi oră, o pirogă uşoară se apropia de navele de război. Puoro pierduse mult timp ca să dea ocol insulei la o distanţă bună de trăgătorii japonezi, ca apoi să poată reveni spre crucişătoare. Căderea nopţii l-a surprins în mod plăcut. Sigur, era posibil ca japonezii să treacă la acţiune dintr-un moment în altul. Dar Puoro era un om prudent care era convins că moartea lui nu ar fi adus nici un câştig nimănui.

Apucă o frânghie şi se căţără cu o agilitate de maimuţă. Când puse mâna pe balustradă, în faţa lui apăru brusc o santinelă cu arma la şold, ameninţătoare.

— Cine e?

— Prieten, răspunse Puoro. Aduc informaţii pentru şeful tău.

Marinarul nu ezită nici o secundă. Auzise de capitularea japonezilor, dar nu credea mai mult decât superiorii săi.

Era posibil ca omul acela solid şi pe jumătate gol să ştie ceva.

— Apropie-te, zise el.

Marinarului îi fu uşor să constate că Puoro nu avea nici o armă.

— Bun. Urmează-mă.

Omul dădu de ştire caporalului, care se prezentă şefilor săi. După cinci minute, filipinezul era primit chiar de locotenentul de vas Scott.

— Ai informaţii pe care vrei să mi le comunici?

Scott se uita cu o privire scrutătoare la indigenul cu forme atletice şi faţă nepăsătoare. I se transmiseseră prin radio toate evenimentele petrecute pe insulă. Totuşi, ca şi ceilalţi, nu se simţea liniştit... Poate că de vină era atmosfera...

— Da, răspunse Puoro. Stăpânul meu ar fi vrut să vină chiar el, dar a fost rănit de trăgătorii japonezi.

— Stăpânul tău?

— Sunt contramaistrul domnului Frank Hussman. Scott se încruntă. Numele ăsta îi spunea ceva. Da, da! În instrucţiunile referitoare la misiunea prezentă, citise că un cuplu de americani conducea, înainte de venirea japonezilor, o plantaţie pe insulă. Evident, nu se ştia ce se întâmplase cu ei. Dar, cunoscându-se modul în care soldaţii japonezi îi tratau în mod obişnuit pe

occidentalii care le cădeau în mână, se bănuia că nu avuseseră o soartă prea bună.

— Hussman trăieşte? zise mirat Scott.

— Soţia lui a fost ucisă de japonezi, iar el a fost biciuit cu sălbăticie până în pragul morţii. Eu şi sora mea l-am luat şi l-am îngrijit. De atunci a rămas cu noi ascuns în junglă. El mi-a cerut să supraveghez mişcările japonezilor. Ar fi vrut să vină împreună cu mine ca să vă vorbească, dar un soldat i-a tras un glonţ în coapsă. Hussman a reuşit să-l împuşte pe japonez, dar nu mai putea să meargă. Mi-a cerut să plec mai departe singur, în timp ce sora mea a rămas să aibă grijă de el.

— Dar... când a fost rănit?

— În urmă cu câteva ore.

— Japonezii n-au capitulat încă?

— Nu s-au predat decât cei care ocupau plantaţia. Dar mai sunt trăgători ascunşi în toată insula.

— Cine îi comandă?

— Căpitanul Perinoto.

— Stai puţin, zise Scot. E inutil să pierdem timpul povestindu-mi tot ce ştii. Te voi duce în faţa celui care comandă întreaga operaţiune. În felul ăsta, dacă trebuie să se ia o hotărâre, vom câştiga timp.

*

* *

Comandantul Certon şi căpitanul Shisset se pregetau să meargă la culcare. În acel moment li se anunţă sosirea locotenentului de vas Scott, însoţit de un indigen.

— *Sir,* zise Scott, pătrunzând în cabină, omul care mă însoţeşte vă va confirma că predarea japonezilor este o cursă.

— Bănuiam! răspunse Certon. Cine eşti, băiete?

Puoro repetă cât putu de repede ceea ce-i spusese deja lui Scott despre relaţiile lui cu Hussman şi despre situaţia critică în care se afla acum plantatorul.

— Aşadar, au mai rămas luptători japonezi în jurul nostru, murmură Certon. Cam câţi crezi că sunt?

— Nu ştiu câţi soldaţi s-au predat, răspunse Puoro. Dar, în total, sunt o sută cincizeci de soldaţi japonezi pe această insulă.

— Deci n-au fost rechemaţi împreună cu comandantul lor?

— Căpitanul Perinoto se află acum camuflat în ascunzătoarea pe care şi-a construit-o.

— Unde?

— Pe o colină, nu departe de plantaţie. A săpat în pământ un

fel de buncăr care le serveşte drept cartier general. Perinoto s-a instalat acolo imediat ce navele voastre au apărut în largul coastelor. Toţi oamenii lui care nu vă pândesc toate mişcările sunt ascunşi împreună cu el.

— Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Nu. Au minat plantaţia Hussman în toate colţurile. Dacă americanii se instalează acolo, se poate spune că dorm pe un adevărat butoi de pulbere.

— Herefort! strigă imediat Certon.

Ordonanţa apăru imediat.

— Adu-mi-l pe ofiţerul de serviciu.

În timp ce Herefort pleca să execute ordinul primit, comandantul începu să se plimbe de colo-colo, foarte agitat.

— Înţeleg foarte bine planurile acestui ticălos, zise el. Şi-a zis că nu ne va putea împiedica să debarcăm, drept pentru care ne-a pregătit o capcană. A sacrificat o mână de oameni ca să simuleze predarea. În felul ăsta câştiga totala noastră încredere. Ne-a pus la dispoziţie cu generozitate singurul loc confortabil pentru instalarea unei tabere. Acum probabil că se pregăteşte să arunce în aer plantaţia. Şi va profita de surpriză ca să ne atace când noi nu ne vom aştepta.

Intră un sublocotenent.

— Sturbe, ordonă Certon, vei numi un sergent şi câţiva oameni ca să ducă un mesaj locotenentului Rupper. Dar să pară că deplasarea lor are un alt scop. De exemplu, să se prefacă că duc acolo alimente. Trebuie neapărat să-i păcălim pe trăgătorii japonezi, altfel vor arunca în aer plantaţia fără întârziere.

Tânărul ofiţer făcu ochii mari.

— Scuzaţi-mă, *sir.* Dar... aţi vorbit de trăgători japonezi. Nu s-au predat toţi?

— Nu era decât o capcană în care am fi căzut dacă n-am fi fost avertizaţi la timp. Plantaţia Hussman este un butoi de pulbere pe care japonezii se pregătesc să-l arunce în aer împreună cu toţi oamenii noştri care dorm acolo liniştiţi. De aceea trebuie anunţaţi imediat locotenentul Rupper şi căpitanul Newmark. Să li se transmită ordinul de a părăsi locul cât mai repede posibil şi să se retragă până aici. Trebuie să acţioneze repede, căci totul poate să sară în aer dintr-o clipă în alta... Pe de altă parte, nu trebuie să dea impresia de dezordine, ceea ce i-ar alarma pe japonezi şi i-ar face să aprindă imediat fitilul. Ai înţeles?

— Perfect, *sir.*

— Atunci, executarea.

Sublocotenentul salută şi ieşi în mare grabă. Certon se întoarse spre Puoro care nu se mişcase din loc.

— Ai putea să-mi faci un plan al ascunzătorii japonezilor?

— Nu cunosc interiorul. Pot însă să vă arăt unde e situat şi cum arată exteriorul.

— Haide, zise Certon arătându-i filipinezului o măsuţă pliantă pe care se afla un blocnotes şi un creion.

*

* *

În ascunzătoarea sa, căpitanul Arishitai Perinoto mergea de colo-colo agitat, părând că uitase de placiditatea tradiţională a rasei sale. Asta pentru că se apropia de o clipă exaltantă pentru el! În loc să-şi arunce oamenii într-o bătălie sortită eşecului, Perinoto pusese la cale un plan care avea să coste viaţa unui mare număr de americani. Cine ştie? Poate că va rămâne învingător pe această insulă şi îi va obliga pe americani la o operaţiune de o mare anvergură, care va mobiliza oameni mulţi şi material, uşurând astfel presiunea în alte sectoare ale frontului.

Perinoto era mândru de strategia lui, mândru de modul în care evenimentele se derulau după voinţa sa. Îşi zisese că americanii vor percheziţiona superficial o trupă care se predă. Şi aşa se şi întâmplase. Feradji şi oamenii lui nu erau lipsiţi de mijloace de atac, nici vorbă de asta. În plus. Acum îi se dădea arme.

Căci Perinoto prevăzuse şi faptul că prizonierii vor fi ţinuţi toţi la un loc în perimetrul taberei americane. Cum să te temi de nişte prizonieri voluntari pe o insulă devenită aproape pustie? Paza lor avea să fie formală şi se va putea ajunge la ei din exterior.

Deci, peste puţin timp, un trăgător va veni să-i anunţe lui Perinoto că Feradji şi oamenii lui erau gata să treacă la acţiune. Atunci, căpitanul va aprinde chiar el fitilul. Şi asta îl bucura dinainte!

Toată podeaua bungaloului, fostul domiciliu al plantatorului, era astfel minată încât să nu mai rămână piatră pe piatră după explozie. Se putea presupune că nu vor exista supravieţuitori printre nefericiţii surprinşi în somn.

Vacarmul avea să declanşeze o mare dezordine în tabăra americană. Feradji şi oamenii lui vor profita de ea ca să treacă la atac. Perinoto avea să intervină cu grosul trupei în funcţie de evoluţia situaţiei. În zori, americanii vor fi măturaţi de pe insulă.

Această perspectivă care i se părea deja realitate – îl făcea pe

Perinoto să fie cuprins de o frenezie pe care o stăpânea cu mare greutate.

*

* *

Puoro terminase explicaţiile şi făcuse un pas înapoi. Certon şi Shisset discutau despre cea mai bună metodă pentru cucerirea ascunzătorii japonezilor, care nu se aşteptau să fie atacaţi. Scott oferi sprijinul tunurilor crucişătorului. Acum când se cunoştea situaţia exactă a obiectivului, n-ar fi putut să reziste multă vreme obuzelor de mare calibru.

Filipinezul aştepta cu răbdare ca planul să se contureze. Apoi aminti ofiţerilor de existenţa lui.

— Domnilor, începu el.

— Adevărat, îl întrerupse comandantul. Cred că ai nevoie de odihnă.

— Nu e vorba de asta, ci de stăpânul meu. Cred că are nevoie de un medic care să-i scoată glonţul din coapsă.

— La naiba! Cum vrei să ajungă la el un medic în plină noapte, în mijlocul junglei?

— Eu îl voi duce la destinaţie, răspunse Puoro.

Certon se uită la Shisset şi la Scott cu un aer stingherit.

— E sigur, zise el, că Hussman are nevoie de îngrijiri şi că vă datorăm acest serviciu. Dar nu ştiu cui să cer să te însoţească. Pe de altă parte, prezenţa medicilor noştri va fi necesară aici, dacă atacăm...

— Lăsaţi, *sir,* îl întrerupse Scott. Cred că pot să rezolv această problemă. Medicul meu e un tip care a trecut prin multe şi cred că plimbarea asta îl va încânta.

— Mulţumesc, zise Certon uşurat. În acest caz, poţi să-l duci pe vizitator la bordul vasului tău. Cred că am stabilit esenţialul. Restul ţi-l voi comunica prin radio.

— *Sir,* zise Puoro, ajuns în pragul cortului, nu vreau să par că mă amestec unde nu e treaba mea, dar...

— Spune! Orice sugestie e bine să fie ascultată, răspunse Certon. În fond, cunoşti cu siguranţă mai bine decât noi mentalitatea şi obiceiurile inamicilor noştri.

— E vorba de prizonierii voştri. Aveţi grijă să nu vă joace o festă.

— Mulţumesc, zise Certon, voi avea grijă. Drum bun.

— Ne vom revedea mâine, după victoria voastră, răspunse calm Puoro.

Apoi ieşi în urma lui Randall Scott.

— Herefort! strigă imediat Certon. Adu-mi-l imediat pe locotenentul Galloway.

Ordonanţa plecă în pas alergător. Comandantul se întoarse spre Shisset.

— Dă ordin oamenilor să se trezească şi dă primele dispoziţii asupra cărora ne-am înţeles. În timpul ăsta, eu mă voi duce să văd ce fac prizonierii. Am impresia că acest filipinez a avut o idee bună.

Shisset salută şi ieşi. Câteva clipe mai târziu, în cort intră locotenentul Galloway.

— Galloway, zise imediat Certon, ai pus să fie percheziţionaţi prizonierii?

— Bineînţeles, *sir.*

— Minuţios?

— Nu chiar. N-am vrut să-i umilim prea mult pe soldaţii care s-au predat.

— Sunt destul de şireţi ca să fi speculat asta, mormăi comandantul.

— Aveţi vreun motiv să credeţi au ascuns ceva?

— Am multe motive să cred că sunt gata să ne atace în momentul în care ne vom aştepta mai puţin la asta. Vino cu mine, Galloway. Vom avea o discuţie serioasă cu aceşti diavoli cu pielea galbenă.

*

* *

Perinoto continua să se plimbe nervos, singur, aşa cum considera că trebuie să fie un şef adevărat. Şi, de fapt. Cu cine să fi vorbit? Cei doi fideli ai săi se aruncaseră în gura lupului pentru binele tuturor. Nimeni nu ar fi putut să-şi joace rolurile atât de bine ca Feradji şi Taramé.

Din când în când, Perinoto arunca o privire la ceas, ceea ce îi aţâţa nerăbdarea. I se părea că timpul trece prea încet.

Or:

La 11:10, căpitanul Shisset ieşea din cort ca să dea primele ordine în vederea unei mari ofensive.

La 11:17. Comandantul Certon şi locotenentul Galloway părăseau şi ei cortul ca să se ocupe de Feradji, de Taramé şi de soldaţii care erau prizonieri împreună cu ei.

La 11:29, Puoro şi căpitanul-medic John Rusclauss părăseau primul crucişător sub privirea plină de simpatie a locotenentului de vas Randall Scott. Preferaseră să folosească piroga discretă a filipinezului, decât să ia una din bărcile prea zgomotoase ale

marinei.

La 12:14, căpitanul Newmark şi locotenentul Rupper. Avertizaţi în privinţa pericolului. Începeau evacuarea plantaţiei. În grupuri mici de oameni care se împrăştiau în junglă.

CAPITOLUL V

Locul repartizat prizonierilor japonezi fusese stabilit la extremitatea plajei, acolo unde aceasta se îngusta astfel încât jungla se apropia de mare, gata să fie atinsă de ape în timpul fluxului.

Captivilor li se dăduseră corturi US. Armata americană nu duce niciodată lipsă de hrană şi materiale.

Sub conducerea lui Taramé, apoi a lui Feradji, după ce acesta terminase discuţia cu comandantul Certon, oamenii îşi instalaseră corturile cu spatele la pădure. Santinelele lui Galloway se plimbau printre aceste corturi şi cele ale propriei lor armate. Domnea un climat de destindere şi aproape de cordialitate.

Uite că mai există şi japonezi cu sentimente umane! îşi ziceau cu mirare puşcaşii marini, obişnuiţi să lupte cu un inamic excesiv de fanatizat.

Apoi se făcuse noapte. Puţin după acea, o mână râcâise în peretele unui cort, apoi o umbră se strecurase înăuntru.

Era emisarul lui Perinoto care se strecurase prin junglă ca să aducă lui Feradji mesajul căpitanului lor.

Locotenentul se grăbise să-l întâmpine.

— După mine vin oameni cu arme şi muniţii, zise soldatul.

— Spune-le să se deplaseze discret pe acelaşi drum pe care ai venit şi tu. Cu puţină precauţie, nu vom risca nimic. Suntem supravegheaţi foarte superficial.

— Căpitanul Perinoto va aştepta să fiţi cu toţii înarmaţi pentru a arunca în aer bungaloul. Vă cere să treceţi imediat la atac.

— Am înţeles.

Începuse apoi transportarea armelor în interiorul corturilor. Era aproape terminat în momentul când un huruit de motor îi alertă pe japonezi.

— S-ar zice că vin nişte camioane, zise Feradji.

— Probabil că ne aduc alte provizii! zise ironic Taramé. Se tem tare mult să nu ne lipsească ceva!

— Toată lumea să se culce şi să se prefacă că doarme! Anunţaţi-i pe toţi!

Într-adevăr, două vehicule pline cu soldaţi se apropiau de corturile japonezilor. Acum, când i se trezise neîncrederea, comandantul Certon făcea un control temeinic!

Camioanele se opriră la două colţuri ale taberei şi fiecare aprinse câte un reflector puternic. Lumina alungă brusc umbrele nopţii. În corturi, japonezii clipiră din ochi de parcă ar fi fost treziţi brusc din somn. Timbrul metalic al unui megafon răsună aproape imediat.

— Domnilor, zise în japoneză vocea unui traducător, va avea loc o nouă verificare. Sunteţi rugaţi să ieşiţi din corturi şi să vă îndreptaţi spre noi, unul câte unul, cu mâinile pe cap.

Feradji sări imediat în picioare.

— Au ghicit, murmură Taramé.

— Sau am fost trădaţi, răspunse locotenentul.

— Grăbiţi-vă! ordonă vocea tăioasă de la megafon.

— Dacă ieşim, ne vor lua toate armele, zise Feradji. Nu avem de ales. Trebuie să atacăm.

Nu aveau de ales, într-adevăr, după punctul de vedere al lui Mussolini care spunea: „Mai bine să trăieşti o zi ca un leu, decât o mie de ani ca o oaie”. Ţările Axei aveau acelaşi ideal.

Dar în Germania, şi cu atât mai mult în Italia, acest ideal nu era susţinut decât de o minoritate. Era o reacţie împotriva nivelării generale a averilor şi oamenilor, o reacţie a individualităţilor gata la orice decât să renunţe la personalitatea lor, decât să plece capul şi să se piardă în masa informă; o reacţie excesivă în manifestări dar sănătoasă în esenţă, aşa cum a fost şi cum va fi de fiecare dată când cei puternici vor dori să închidă gura maselor.

În Japonia era altceva, o întreagă filosofie şi o religie războinice cu o existenţă de secole, de milenii. Japonezii fuseseră crescuţi în această ambianţă şi nu puneau la îndoială ideile moştenite. Urmau calea strămoşilor lor care îi aşteptau deja în paradisul războinicilor victorioşi.

De aceea nu a existat nici cea mai mică ezitare atunci când ordinul lui Feradji a fost transmis din gură în gură. Prizonierii puseră mâna pe armele pe care tocmai le primiseră şi montară încărcătoarele. Cei care încă nu găsiseră o puşcă scoteau cuţitele de luptă din haine, acolo unde nu le găsiseră oamenii lui Galloway.

Japonezii, cu nervii încordaţi, erau gata de acţiune.

De cealaltă parte începea să se instaleze o anumită tensiune. Certon se întreba ce însemna această tăcere prelungită a japonezilor. Galloway care, din lipsă de detalii, fusese până atunci puţin sceptic, începea să creadă că ceva nu era în regulă.

La ordinul lui Certon, traducătorul li se adresă din nou

japonezilor:

— Grăbiţi-vă şi nu vă fie teamă. Vrem doar să facem o verificare rapidă. Dacă nu vă supuneţi, suntem obligaţi să trimitem soldaţii să vă scoată afară, ceea ce ar duce la o brutalitate inutilă.

Imediat ce traducătorul termină de vorbit, răsună un strigăt – strigătul bine cunoscut de puşcaşii marini şi care îşi păstra toată forţa, toată ameninţarea plină de ferocitate:

— *Banzai!*

Apoi japonezii ieşiră din corturi şi se năpustiră asupra camioanelor.

Surprinşi, americanii săriră din camioane şi începură să tragă. Li se răspunse cu focuri de armă.

— Imposibil să le fi lăsat toate astea! se lamenta Galloway, lungit acum în spatele roţilor camionului.

— Nu, îl linişti Certon care se găsea lângă el. Au fost aprovizionaţi între timp! M-am gândit cam târziu la asta.

Tăcu ca să tragă într-un japonez aflat în bătaia armei sale. Dar acesta sări în spatele unui copac în momentul în care răsuna împuşcătura.

În acest timp, soldaţii din apropiere dădeau fuga şi începeau să tragă. Japonezii se retrăgeau lent. Certon înţelese că vor dispărea în junglă.

— Herefort! strigă el.

Soldatul se afla la câţiva metri de el.

— *Yes, sir!* zise el.

— Du-te şi cere-i căpitanului Newmark să încercuiască tot acest colţ. Altfel ticăloşii ăştia au să ne scape printre degete.

În timp ce Herefort stătea departe de lumina reflectoare lor, Certon se felicita că ascultase de sugestia făcută de Puoro. Dacă prizonierii reînarmaţi ar fi putut să-i atace prin surprindere, fie în timpul somnului, aşa cum probabil avuseseră intenţia, fie pe la spate, în timpul atacului proiectat de Perinoto. Ar fi urmat o catastrofa!

*

* *

— Cred că trebuie să plecaţi cu acest grup, *sir.*

— Du-te, Rupper.

— Nu. Veţi organiza mai bine decât mine poziţiile oamenilor în pădure.

Când căpitanul Newmark şi locotenentul Rupper primiseră mesajul trimis de comandantul Certon, la început fuseseră şi ei

sceptici. Apoi, după ce înţeleseseră că ordinele erau serioase şi pericolul real, începuseră evacuarea discretă de pe plantaţie.

Lucrul cel mai dificil era înfrângerea panicii care avea tendinţa să pună stăpânire pe ei. Dar salvarea lor consta în discreţie. Dacă întârziau acolo ar fi murit, dar ar fi murit şi dacă inamicul observa că părăseau locul.

Cei doi ofiţeri nu spuseseră nimic oamenilor ca să evite panica. Se prefăcuseră că trimit o patrulă până la fostul sat filipinez, unde practic nu mai era nimeni. Indigenii fugiseră în junglă încă de la începutul bombardamentului şi încă nu se întorseseră.

Ceea ce dovedea că simţeau că încă nu se terminase totul.

Dar ăsta e genul de indicii indiscutabile la care nu te gândeşti decât după!

O a doua patrulă primise misiunea să se alăture celeilalte şi să rămână în sat, în aşteptare de noi ordine.

Acum, a treia era gata de plecare, şi ofiţerii îşi disputau onoarea de a rămâne ultimul în bungaloul ameninţat.

— Dumneavoastră trebuie să vă ocupaţi de această retragere şi să primiţi ordinele comandantului, insistă Rupper.

— Sergentul a plecat să-i spună că ne refugiem în sat. Certon ne va trimite ordinele lui în acel loc, fie că eu sunt sau nu acolo.

Mica patrulă care venise să-l prevină pe Newmark se întorsese imediat spre mai pentru a-l informa pe comandant despre intenţiile celor ameninţaţi de explozia iminentă.

— *Sir,* zise cu fermitate Rupper, eu am fost primul care am avut încredere în solii japonezilor, eu am insistat să ne încredem în ei! Eu trebuie să rămân aici până când toţi oamenii vor fi evacuaţi.

— Şi dacă ţi-aş aminti că am un grad mai mare ca al tău?

— V-aş răspunde, *sir,* că aveţi o soţie şi doi copii, iar eu sunt celibatar.

— Asta n-are nici o legătură.

— Nici gradele.

— Şi dacă ţi-aş da ordin?

— Nu pot să vă forţez să plecaţi, *sir,* dar nici nu mă puteţi împiedica să rămân. Înţelegeţi că e o necesitate pentru a-mi împăca conştiinţa.

— Toţi am fost înşelaţi, zise Newmark.

— Eu însă mai mult decât ceilalţi.

— Bine, zise căpitanul cedând. După cum ai spus, nu pot să te constrâng şi nu vreau să întârzii patrula continuând această

discuţie inutilă. Dar am să-ţi dau totuşi un sfat, Rupper.

— Voi ţine cont de el ca de un ordin, *sir.*

— Mda! Dacă ne supraveghează, inamicul ne va descoperi în curând mişcarea. Aşa că pregăteşte-i pe toţi şi încercaţi o ieşire în masă cât mai repede posibil după plecarea mea.

— Am înţeles, *sir,* răspunse Rupper.

*

* *

— O a treia patrulă! repetă Perinoto uluit. Dar unde se duc?

— Primele două s-au oprit în sat. A treia a pornit în aceeaşi direcţie.

— În plină noapte? Nu are nici un sens! exclamă Perinoto.

În acel moment, fu anunţată sosirea unui bărbat gâfâind. Era acelaşi care, cu câteva ore mai înainte, venise să primească ordinele referitoare la prizonieri.

— Onorabile, zise el, n-am putut termina înarmarea oamenilor noştri. Americanii au venit în mijlocul operaţiunii ca să scotocească tabăra.

— Dar... de unde au aflat?

— Nu ştiu, onorabile. În orice caz, locotenentul Feradji a considerat probabil că nu mai putea ascunde nimic, trecând imediat la atac. În acest moment, ai noştri se luptă retrăgându-se în pădure.

Perinoto nu înţelegea. Nu ştia ce trezise suspiciunile americanilor, dar îşi dădea seama că exista neapărat o legătură între brusca neîncredere faţă de prizonieri şi felul în care părăseau în grupe mici plantaţia Hussman.

— N-au să-mi scape toţi! mormăi Perinoto.

Şi se repezi afară din încăperea care îi servea drept birou.

Buncărul avea mai multe etaje. Era o adevărată fortăreaţă a cărei construcţie se făcuse în câteva luni de muncă.

La parter exista un detonator, legat la diferitele încărcături explozive instalate sub bungalou.

*

* *

Rupper îi trezi el însuşi pe subofiţerii care încă se mai aflau acolo.

— Sculaţi-vă oamenii. Vreau ca toată lumea să fie gata în mai puţin de zece minute. E o problemă de viaţă şi de moarte. Transmiteţi ordinele şi veniţi la mine.

După câteva minute, primii subofiţeri se prezentară în biroul lui.

— Domnilor, zise Rupper, am aflat că această casă este minată şi că japonezii se pregătesc s-o arunce în aer. E posibil să apese pe detonator dintr-o clipă în alta.

— Dar... n-au capitulat? întrebă aproape adormit un tânăr roşcovan.

Rupper se uită la el încruntat.

— Am crezut în poveşti de adormit copiii, zise el. Nu faceţi şi voi ca mine!

Făcu câţiva paşi prin încăpere, apoi continuă:

— O parte dintre noi a fost deja evacuată. Dacă japonezii au băgat de seamă, nu vor întârzia să arunce casa în aer. Preveniţi oamenii. La semnalul meu, toată lumea s-o ia la sănătoasa. Adunarea în sat. Cei care au plecat înainte ne aşteaptă acolo.

Astfel de ordine nu admit comentarii. Palizi la faţă, subofiţerii alergară să execute dispoziţiile primite.

Mai trecură încă trei minute până când Rupper se asigură că cei treizeci de oameni care mai rămăseseră erau gata. Apoi strigă din toate puterile:

— Înainte!

Toţi se năpustiră afară din bungalou, părăsind plantaţia.

Chiar în acel moment, Arishitai Perinoto apăsa pe mânerul detonatorului.

*

* *

Nici el n-ar fi putut să spună câte kilograme de explozibil îngrămădise sub bungalou. Casa zbură în aer, rămăşiţele ei împrăştiindu-se în jur.

În centrul plantaţiei Hussman nu mai era acum decât o gaură mare.

Rămăşiţe arzând căzeau în pădure. Din loc în loc ţâşneau flăcări, repede înăbuşite de muşchi şi de umiditate.

Dar explozia fusese declanşată abia după ce americanii fugiseră. Nu fuseseră prinşi chiar în centrul exploziilor, aşa că mulţi dintre ei reuşiră să ajungă în pădure.

În spatele lor lăsau morţi – majoritatea efectivului – ucişi de schije sau pur şi simplu de suflul exploziei. Răniţii care nu mai puteau să meargă erau abandonaţi.

Locotenentul Rupper avusese impresia că era ridicat în sus în plină alergare de o mână invizibilă, care apoi îl aruncase imediat cu dispreţ. Acum zăcea cu picioarele rupte şi pieptul spart lângă rădăcinile întinse spre cer ale unui copac dezrădăcinat. Suflul îl răsturnase şi arborele căzuse, deschizând în lung o breşă

rectilinie în pădure, asemenea cuţitului unui pădurar uriaş.

*

* *

— Dumnezeu să-i ajute! spusese suspinând căpitanul Newmark când explozia îi răsunase în urechi.

Privea năucit noaptea care se închidea peste vâlvătaia care o sfâşiase brusc. În jurul lui, oamenii trăiau aceeaşi spaimă. Abia avusese timp să le explice în câteva vorbe de la ce pericol fuseseră salvaţi punându-i să plece în patrule succesive.

Apoi Newmark reacţionă. Redeveni omul de acţiune ale cărui reflexe fuseseră educate pentru a face faţă unor situaţii de acest gen.

Vocea lui, după vacarmul exploziei, răsuna straniu acolo în sat.

— Băieţi, strigă el, nu ştiu dacă ai noştri au putut fugi la timp! Oricum, trebuie să mergem acolo să vedem. Poate că sunt răniţi care trebuie ajutaţi. Iar ticăloşii poate că se gândesc să le dea lovitura de graţie. Fiţi prudenţi, căci s-ar putea să avem întâlniri neplăcute. Cred că ai noştri ni se vor alătura în curând.

Cu arma în mână, mica trupă părăsi satul îndreptându-se spre plantaţie.

*

* *

Lângă mal, Feradji şi oamenii lui constataseră foarte repede că erau complet încercuiţi de americani. Urcaţi în copaci, probabil că ar putea să reziste cât ţinea noaptea. Dar nu putea să spere că vor scăpa din cercul care se strângea în jurul lor.

— Taramé, zise Feradji, nu există un fort prin apropiere?

Era vorba de un buncăr construit la ordinul ofiţerului care comandase compania înaintea lui Perinoto. Acel căpitan nu avea aceleaşi idei ca cel de acum despre modul de apărare al insulei. Pusese să fie construite buncăre de jur-împrejur. Perinoto preferase marele buncăr central. Imediat ce se terminase construcţia lui, noul comandant retrăsese garnizoanele din celelalte buncăre. Dar construcţiile rămăseseră. Or, una se găsea aproape de locul unde se aflau foştii prizonieri japonezi şi Taramé îi confirmă asta lui Feradji.

— Dar, continuă el, nu văd cum vom trece printre americani ca să ajungem la acel adăpost.

— Cred că Perinoto a aflat acum de situaţia noastră, zise Feradji.

— Cu siguranţă.

— Deci nu mai are nici un motiv să amâne explozia, dimpotrivă. Transmite şi celorlalţi că vom profita de surpriză pentru a încerca străpungerea liniei americane. Asta e singura noastră şansă.

Imediat după transmiterea ordinului, cerul se lumină brusc şi un vacarm îngrozitor făcu să le vibreze timpanele, apoi fură îmbrânciţi de un suflu puternic.

Japonezii se aşteptau la asta, dar adversarii lor nu. Japonezii se năpustiră brusc în rândurile americanilor şi trecură de ei mai înainte ca puşcaşii marini să-şi revină din stupefacţie. Abia atunci răsunară împuşcăturile. Unii soldaţi căzură, dar alţii reuşiră să treacă mai departe.

Feradji vedea deja masa întunecată a buncărului. Un soldat i-o luă înainte ca să deschidă uşa. Ceilalţi se năpustiră înăuntru în urma lui.

Americanii soseau. Dar prin ferestruici apărură arme care îi obligară pe urmăritori să se dea înapoi la o distanţă respectabilă. Momentan, Feradji şi supravieţuitorii grupului se puteau considera salvaţi.

*

* *

— Rupper! exclamă căpitanul. Dumnezeule, în ce hal eşti!

Se aplecă asupra rănitului. Avu un sentiment straniu când văzu cât era de mutilat, gândindu-se că ar fi putut să fie în locul lui.

— Mă bucur că vă văd, *sir,* murmură Rupper cu o voce stinsă.

— Nu te obosi, bătrâne. Vom încerca să te luăm de-aici. Economiseşte-ţi forţele.

— Nu e nevoie... Sunt terminat... v-am spus mai adineauri că sunt celibatar... Dar am... aveam o logodnică... îi găsiţi adresa în portofelul meu... Scrieţi-i... pentru mine...

— O voi face ca să-i promit că în curând vei fi vindecat!

— Nu mai e timp de minciuni... Spuneţi-i... îi explicam că nici un război nu e drept... nu-i adevărat... Totul trebuie tolerat, cu excepţia intoleranţei... Trebuie să luptăm împotriva fanatismului şi intoleranţei... spuneţi-i...

Un firicel de sânge se ivi printre buzele lui Rupper şi moartea îl încremeni.

— Domnul să te odihnească!! murmură Newmark ridicându-se. Voi transmite mesajul tău, nu numai logodnicei tale, ci şi tuturor oamenilor de bună credinţă, ca să devină nişte fanatici ai toleranţei!

CAPITOLUL VI

Angajându-se pe toată durata războiului, căpitanul-medic John Rusclauss regăsise cele mai necesare elemente ale fericirii sale: alcoolul, marea şi aventura.

Totuşi, nu era un om căruia să-i placă violenţa. Avea oroare de însuşi principiul războiului şi era mâhnit când vedea curgând sânge. Numai că nu era în stare să stea locului. Poziţia lui de medic într-o clinică îl plictisea.

— Există oameni care au murit şi alţii care trăiesc, zicea el. Morţii sunt cei care se aşază o dată pentru totdeauna într-un loc şi nu se mai mişcă de-acolo. Ei urăsc schimbările şi tot ce le poate deranja apatia. Concepţia lor despre fericire este esenţialmente negativă. Nu se gândesc decât cum să evite neplăcerile, şi nici că le pasă dacă asta îi privează de marile bucurii. Partea proastă e că aceşti laşi, aceste larve formează marea masă a omenirii, o masă gelatinoasă şi apăsătoare care se străduieşte să-i înglobeze şi pe cei vii şi să-i împiedice să se mişte. Cei vii sunt cei care nu dau înapoi în faţa riscurilor; cei care nu se refugiază în spatele unor mişcări colective ca să revendice, cei care respectă omul dar niciodată funcţiile în spatele cărora se ascund atâtea incapacităţi...

Când se pornea să vorbească pe această temă, doctorul John Rusclauss devenea inepuizabil, mai ales dacă elocvenţa lui era ajutată de o doză zdravănă de whisky.

Dar mai pretindea şi faptul că fiecare poate să-şi facă respectată suveranitatea individuală fără să recurgă la violenţă.

— ... Sau cât mai puţin posibil, nuanţa medicul. Uneori dai peste nişte oameni care nu înţeleg decât limbajul loviturilor şi eşti obligat să le înveţi graiul. Numai că, dacă e admisibil, poate, să te încaieri cu cineva cunoscut, totul devine stupid dacă trebuie s-o faci în numele unor abstracţiuni care nu reprezintă nimic. Şi apoi, condamnă furtul şi agresiunea cu mână armată, dar admiră războiul!

Având în vedere opiniile sale, decizia luată de Rusclauss de a se angaja în armată i-a surprins pe prietenii săi.

— Trebuie să lupţi cu cei care vor să-ţi impună ideile lor, indiferent de aceste idei, răspunsese doctorul.

— Şi crezi în victoria finală?

— Bineînţeles. Chiar dacă America ar fi fost în întregime

invadată de japonezi, aşa cum e acum Franţa ocupată de germani, până la urmă tot am fi câştigat acest război.

— Pentru că dreptatea e de partea noastră, spusese cu ironie unul dintre interlocutori.

— Într-un fel... dar e o chestie mult mai subtilă!

— Adică?

— Cei care vor să se impună prin forţă sunt obligaţi să recurgă la forţă ca să se menţină. Or, forţa duce la forţă şi ea n-a fost niciodată un mijloc de a învinge opoziţia. Dimpotrivă, ea a întărit-o. Într-o zi sau alta va fi obligată să se pomenească victorioasă.

— Până când va pierde şi ea la rândul ei?

— Nu, dacă întreţine idei liberale. Nu, dacă îi ajută pe învinşi, în loc să-i îngenuncheze. Nu, dacă luptă prin bunătate, nu prin forţă. Nu, dacă favorizează toate libertăţile.

Entuziasmul manifestat uneori de Rusclauss provoca un scepticism puţin ironic. Pentru că nu încercau să-l înţeleagă cum trebuie, nici să meargă până la esenţa lucrurilor, cei care îl ascultau considerau că doctorul are idei contradictorii şi, ce era şi mai rău, că se agita pentru nişte idei contradictorii.

Indiferent de părerea celorlalţi, Rusclauss se angajase şi ceruse să fie repartizat la marină. De fiecare dată când economiile îi permiteau, doctorul îşi oferea croaziere cât mai puţin organizate. Căci, ca în toate privinţele, nu-i plăcea să facă ce hotărau alţii. Dar, de data asta, plimbarea avea să se facă pe un itinerar despre care nu i se va cere părerea. În fine, dacă era pe cheltuiala statului...

Acesta era omul pe care locotenentul de vas Randall Scott se dusese personal să-l trezească ca să-i explice că în junglă era un rănit care avea nevoie de îngrijiri. Se înţelege că Rusclauss nu era omul care să refuze o asemenea aventură!

Se îmbrăcă rapid şi se apropie de Puoro, care îl aştepta pe punte.

— Bună seara, băiete. Tu ai venit după mine? mormăi Rusclauss.

— Dacă vrei să vii, doctore...

— Hm! Vorbeşti al naibii de bine engleza pentru un băştinaş!

— Domnul Hussman m-a obligat totdeauna să vorbesc corect. Îmi spunea că nu sunt eschimos ca să mănânc litere.

— Hussman e omul rănit?

— Exact, doctore.

— I-ai examinat rana?

— N-am avut timp. A insistat să vin imediat aici ca să aduc

informaţiile pe care le aveam.

— Să sperăm că îl vom găsi în viaţă. Iau trusa şi sosesc.

— Vă voi da o barcă, propuse Scott.

— Prefer să plecăm cu piroga mea, răspunse Puoro. Poate că ne vom deplasa mai încet, dar riscurile de a fi reperaţi sunt cu mult mai mici.

Prin urmare, cei doi se îndepărtară de crucişător în piroga filipinezului.

După vreo zece minute, pe plajă se auziră împuşcături.

— La naiba! exclamă doctorul. Suntem atacaţi?

— Cred că ăsta e rezultatul unei sugestii pe care am făcut-o comandantului, răspunse Puoro.

— Care?

— Să se ducă să-i controleze ceva mai bine pe japonezii care s-au predat. Probabil că nu s-au lăsat scotociţi!

— Văd, băiete, că ştii multe despre viesparul ăsta. Ce-ai venit să-i spui comandantului?

Puoro îi spuse pe scurt ce informaţii îi adusese comandantului.

— Urâtă poveste! zise Rusclauss. Noroc că ne-ai avertizat. Asta va duce cu siguranţă la cruţarea multor vieţi omeneşti.

— Viitorul ne va spune, doctore. Acum o să-ţi cer să nu mai vorbeşti. După-amiază am fost obligat să fac un ocol mare. Acum voi încerca, ca să câştigăm timp. Să profit de întuneric şi să vin mai aproape de uscat. Numai că sunetul ajunge departe pe mare. Trăgătorii japonezi nu ne vor vedea, dar nu trebuie nici să ne audă.

— Am înţeles, băiete. Voi fi mut ca peştele.

Puoro îşi acceleră uşor mişcarea. Vâslea alternativ la stânga şi la dreapta, cu atâta precizie încât apa nu plesnea niciodată lemnul. Piroga despica valurile fără să facă nici un zgomot.

Parcurgând drumul cel mai scurt, şi ajutat de maree, filipinezul scurtă mult timpul de întoarcere. După o oră, Puoro ajungea pe o fâşie de plajă şi sărea pe uscat, urmat imediat de doctor. Filipinezul trase ambarcaţiunea afară din apă şi o ascunse într-un boschet.

Cei doi bărbaţi urcară, unul în spatele celuilalt, cărarea destul de abruptă. Americanul trebuia să facă eforturi ca să nu-şi piardă din vedere ghidul, a cărui siluetă întunecată abia se desluşea în noapte.

Apoi Puoro se opri şi se aplecă spre pământ. Rusclauss se apropie de el.

— Aici i-am lăsat, şopti filipinezul. Trebuie să găsesc drumul pe

care au mers.

În momentul în care se ridica, se simţi îmbrâncit cu brutalitate, în timp ce timpanele îi erau agresate de o explozie puternică. Rusclauss se împiedică de o creangă şi căzu cât era de lung.

O lumină imensă invadă cerul şi, preţ de câteva clipe, cei doi bărbaţi putură să-şi vadă feţele obosite şi speriate.

— Drace! mormăi Rusclauss. Au reuşit!

— Eram sigur că vor arunca în aer bungaloul. Mă întreb însă dacă mai erau mulţi soldaţi înăuntru. De când li s-a transmis mesajul, au avut destul timp să evacueze măcar o parte din ei.

— Trebuie să-ţi fim foarte recunoscători! Fără intervenţia ta, ar fi fost o adevărată catastrofa.

— Vino, doctore, mai întâi trebuie să te ocupi de Hussman. Le-am găsit urma.

*

* *

După ce Puoro plecase, Taormina îl dezbrăcase pe Frank ca să-i examineze rana. Descoperi o gaură mică şi rotundă în coapsa dreaptă, la câţiva centimetri sub regiunea inghinală. Glonţul nu ieşise, iar rana aproape că nu sângera.

— Probabil că n-a atins nici o arteră, zise Taormina.

— Cu atât mai bine. Totul va fi foarte bine dacă nu se infectează!

Aceasta era cea mai mare ameninţare, din cauza climatului, care împiedica rănile să se cicatrizeze normal.

— Partea proastă e că glonţul a rămas în carne.

— Când vom întâlni un doctor, îi voi cere să mi-l scoată. Dar acum nu putem rămâne aici.

— Stai măcar să-ţi fac un pansament.

Rupse o bucată din pareo pentru a proteja rana din care sângele picura uşor.

— Încearcă să-mi găseşti un toiag, îi ceru Frank.

Cu o bucată groasă de lemn, Hussman reuşi să se ridice în picioare, ajutat de Taormina. Apoi îşi trecu braţele după umerii tinerei femei şi începură astfel să urce pe drumeagul ce ducea spre ascunzătoarea lor.

Hussman nu putea să se sprijine în piciorul stâng. Îl ţinea în aer şi mergea într-un picior, folosindu-se de baston şi de Taormina ca de două cârje. Din fericire, nu erau prea departe de colibă când fusese împuşcat. Au fost totuşi obligaţi să facă mai multe pauze, iar Frank era complet epuizat când Taormina îl ajută să se întindă pe rogojină.

Hussman adormi imediat. Taormina mâncă ceva şi se întinse pe rogojina de lângă el, acolo unde dormea de obicei. Rămase multă vreme cu ochii deschişi. Se gândi pe rând la fratele ei şi la Frank, îngrijorată de soarta fiecăruia dintre ei.

În cele din urmă adormi şi ea.

*

* *

Un zgomot ca de cataclism îi trezi brusc pe amândoi.

— Exact de asta mă temeam, zise el. Du-te să vezi, draga mea.

Tânăra femeie ieşi din colibă şi se întoarse repede.

— Nu se poate vedea nimic, zise ea. E din nou întuneric.

— Dar lumina aceea mare şi zgomotul... nu veneau dinspre plantaţie?

— Nu-ţi face griji, încercă să-l liniştească Taormina. Vom construi altă casă, mai mare şi mai frumoasă, după ce compatrioţii tăi îi vor alunga pe japonezi.

— Ştii foarte bine că nu la asta mă gândesc! răspunse Frank agasat.

Fata ştia că el se gândea la mai ales la victimele pe care putuse să le facă explozia, dar ea nu avea nimic de zis în această privinţă.

— E târziu, zise Taormina. Cu siguranţă că Puoro i-a anunţat şi au avut timp să evacueze oamenii.

— Să dea Domnul! zise Hussman suspinând.

— Cum te simţi?

— Nu prea rău. Mă ţine puţin piciorul. Mi-e teamă că n-am să pot adormi.

Taormina se aşeză uşurel lângă el şi-i puse mâna pe frunte. Nu avea febră. Deci încă nu era vorba de infecţie. Dar o va putea evita fără îngrijiri?

După câteva momente, în timp ce stăteau nemişcaţi în întuneric, auziră un foşnet care îi făcu să tresară. Dar auziră imediat o voce cunoscută.

— Eu sunt, Puoro!

— Tu! exclamă Taormina. Te-ai şi întors!

— Ai putut să-i anunţi? întrebă imediat Frank.

— Da. Cred că au putut să evacueze plantaţia la timp. Şi asta nu e totul. Nu m-am întors singur.

În timp ce vorbea, Puoro găsise şi aprinsese o torţă de răşină. Când în încăpere se făcu lumină, Frank şi Taormina putură să vadă că Puoro era însoţit de un bărbat în uniformă.

— Doctor John Rusclauss, se prezentă medicul. Mă bucur că vă găsesc în stare bună, domnule Hussman. Omagiile mele, domnişoară.

Taormina, care se ridicase, se înclină cu stângăcie. Frank zâmbi uşurat compatriotului său.

— Cum naiba ai ajuns aici?

— Prietenul tău a reuşit să obţină detaşarea mea din flotă pentru a-ţi servi ca medic personal. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Trebuie să-ţi văd rana.

Se aplecă asupra lui Hussman, care se strădui să-şi scoată şortul şi pansamentul pus de Taormina. Se strâmbă strângând din dinţi în timp ce medicul îl examina.

— Doare, nu? zise Rusclauss.

— Cam aşa! mărturisi Hussman.

— Rana e totuşi destul de curată. Dar va trebui să căutăm glonţul. Fii liniştit. Am adus cu mine anestezicele necesare!

— Operezi imediat?

— La lumina asta? În ciuda oboselii, aş face-o cu dragă inimă dacă ar fi urgent. Dar, slavă Domnului, nu e cazul! Îţi voi administra un sedativ ca să dormi aşa cum ai nevoie şi vom face treaba mâine dimineaţă, la lumina zilei.

— Dimineaţa nu e departe, zise Puoro.

— Tocmai, răspunse John. Un pui de somn ne va face bine la toţi.

În timp ce vorbea, medicul scosese din trusă o seringă, apoi o fiolă căreia îi spărsese capătul. Umplu seringa şi înfipse acul în coapsa lui Hussman.

— Vrei să mănânci? îl întrebă Taormina pe fratele ei. Sau poate dumneata, doctore?

— Parcă aş lua o îmbucătură, răspunse Puoro.

— Şi eu, adăugă doctorul. Expediţia asta m-a înfometat.

Între timp, Frank aţipise. Apoi Puoro întinse o rogojină pentru medic, lângă a lui care se afla în încăperea vecină, coliba rudimentară fiind de multă vreme despărţită în două, pentru a respecta intimitatea lui Frank şi a Taorminei. Şi fiecare se strădui să doarmă.

CAPITOLUL VII

Până în zori, pe insulă domni calmul.

Takadema Feradji şi Sokoravo Taramé organizaseră echipe de câte zece oameni care reuşiseră să ajungă în vechiul buncăr împreună cu ei. Armele lor erau instalate la ferestuici. Evident, duceau lipsă de alimente şi de muniţii şi era greu să pregătească o rezistenţă îndelungată. Atâta vreme cât americanii nu atacau, lucrul cel mai bun era să se odihnească pe rând.

Comandantul Certon lăsase asedierea micului buncăr în grija locotenentului Galloway. Îl convinsese să nu atace înainte de a se face ziuă, înainte de a şti care era exact situaţia. Certon era nerăbdător să afle consecinţele exploziei.

Primise cu satisfacţie întoarcerea căpitanului Newmark şi eu tristeţe vestea că Rupper murise împreună cu vreo zece oameni. Newmark aducea cu el aproape tot atâţia răniţi, care au fost imediat duşi la spitalul de campanie. Muriseră destui oameni, dar evitaseră o catastrofa.

Newmark şi oamenii lui se integrară în dispozitivul organizat de Shisset. Apărarea taberei fusese întărită şi fiecare primise ordinul să treacă la atac în zori. Până atunci, cel mai bun lucru era să se odihnească.

Asta făcea şi Perinoto în buncărul său subteran. După euforia apăsării pe detonator, îşi regăsise calmul de samurai pentru a asculta rapoartele despre urmările exploziei.

— *O so desuka!* murmurase el, arătându-se indiferent.

Ceea ce voia să însemne: „Ca să vezi! Ce ciudat!”.

Apoi Perinoto modificase ordinele. Toţi trăgătorii postaţi pe insulă erau autorizaţi să tragă de îndată ce aveau posibilitatea. Nu trebuia să se mai ascundă, ci să facă cât mai mult rău unui inamic superior numericeşte.

Nimeni nu dăduse vreo importanţă soldatului împuşcat de Hussman. În timp de război, viaţa unui om singur are foarte mică importanţă.

De aceea, în timp ce Perinoto se destindea, după ce ceruse santinelelor să-l trezească de la prima intervenţie a inamicului, Hussman şi tovarăşii lui dormeau şi ei cât se poate de liniştiţi. Japonezii nu trimiseseră nici o patrulă.

Soarele îşi aruncă primele raze peste această acalmie generală.

*

* *

Tunurile crucişătoarelor începură să tragă, îndreptându-şi tirul asupra colinei. Puşcaşii marini se treziră şi se adunară în grupuri mici, gata să înainteze conform schemei generale hotărâtă de Shisset şi Certon. Voiau să încercuiască buncărul japonezilor.

Începură să înainteze cu mare precauţie. Veteranii cunoşteau toate pericolele tacticilor folosite de japonezi. Ştiau că trăgătorii de elită erau ascunşi în junglă, nepăsători faţă de soarta lor, dacă puteau să doboare câţiva soldaţi americani, înainte de a fi ei înşişi ucişi. De aceea americanii înaintau lent, privind cu atenţie în jur, gata să apese pe trăgaci.

În acest timp, locotenentul Galloway se pregătea să pornească cu oamenii lui la asaltul buncărului unde se refugiaseră foştii prizonieri japonezi.

La rândul lor, Feradji, Taramé şi ceilalţi soldaţi se pregăteau de luptă. Imediat ce-l văzură pe adversar punându-se în mişcare spre ei, japonezii deschiseră focul, având totuşi grijă să nu facă risipă de muniţii.

Ştiau că nu avea de unde să le vină vreun ajutor. Soldaţii rămaşi alături de Perinoto nu puteau să treacă printre rândurile americane ca să ajungă până la ei. Dar această certitudine nu le ştirbea cu nimic hotărârea. Dimpotrivă, cei mai fanatici dintre ei zâmbeau la gândul că în curând vor termina cu lupta pe pământ şi că vor ajunge în paradisul şintoist al războinicilor morţi cu arma în mână.

Totuşi, americanii stăteau ascunşi şi nu ştiau ce să facă.

— Poate că ar trebui să le trimitem un reprezentant, zise Galloway sergentului Sturbe.

— La ce bun, *sir!* Am impresia că pentru aceşti oameni un drapel alb n-ar constitui decât o ţintă uşoară. Dacă au de gând să se predea, ei trebuie să ne facă un semn nouă. Iar semnele pe care ni le adresează în acest moment mi se pare că au o cu totul altă semnificaţie!

Într-adevăr, la cea mai mică mişcare care le putea trăda prezenţa, gloanţele inamicului zburau pe deasupra capetelor lor.

— Atunci atacăm în forţă?

— În forţă, aprobă Sturbe.

Mitralierele fură instalate în baterie, în aşa fel încât să incomodeze tirul adversarului. Apoi pregătiră lansatoarele de flăcări.

În realitate nu erau decât două tuburi simple, branşate la două

rezervoare, dintre care unul conţinea gaz sub presiune şi celălalt napalm. Napalmul lua foc la orificiul de ieşire. Iar gazul proiecta la distanţă lichidul atât de incandescent, încât ardea şi pământul acolo unde cădea.

Era o armă teribilă bazată pe o forţă faţă de care oamenii au păstrat o groază ancestrală: focul.

La ordinul lui Galloway, cei care mânuiau lansatoarele de flăcări se ridicară şi mase de foc zburară prin aer, amintind de înspăimântătorul foc grecesc, a cărui amintire a rămas în istorie fără ca ştiinţa modernă să-i poată găsi formula exactă.

Napalmul se abătu din toate părţile asupra buncărului. Continua să ardă, săpând şanţuri în piatră, în timp ce în interior domnea o căldură infernală. Oamenii nu mai putură să ţină armele în mână. Atmosfera era irespirabilă.

— Onorabile, zise cu greutate Taramé înghiţind în gol, moartea noastră ar fi mai glorioasă dacă am încerca o ieşire.

— Asta vom şi face, răspunse Feradji.

Dădu câteva ordine. Oamenii se adunară lângă uşă şi, brusc, o deschiseră ca să se năpustească afară.

— *Banzai!* urlară ei din rărunchi.

Japonezii ieşiră trăgând şi nu se opriră nici măcar sub jeturile lansatoarelor de flăcări. Şi se putu vedea atunci spectacolul halucinat al unor adevărate torţe vii – soldaţi care continuau să tragă, deşi hainele ardeau deja pe ei.

Americanii se dădură înapoi din faţa acestor apucaţi pe care nimic nu-i putea opri. Acum îi ciuruiau cu gloanţe după ce-i stropiseră cu napalm. Oamenii se prăbuşeau. Urlau de durere, dar continuau să lupte.

Apoi, brusc, supravieţuitorii din jurul lui Galloway îşi dădură seama că numai ei trăgeau. Adversarii lor, morţi, continuau să ardă. Atunci americanii încetară focul şi ieşiră încet din ascunzători. Erau cumplit de palizi, mai impresionaţi decât în urma oricărei alte lupte. Aveau cu adevărat impresia că luptaseră cu nişte demoni ieşiţi din infern, cu nişte monştri ce nu puteau fi învinşi decât prin distrugere totală.

Acum flăcările se stingeau şi cadavrele ajunseseră în diferite poziţii chircite, cu oasele la vedere şi cu capul în mod ciudat micşorat de flăcări. Ai fi zis că sunt cadavrele unor copii.

Galloway se întoarse brusc şi, cu mâinile sprijinite de un copac, începu să vomite. Şi nu era singurul.

CAPITOLUL VIII

Hussman şi prietenii săi au fost treziţi în acelaşi timp de bubuitul tunurilor. Doctorul Rusclauss se ridică cu greutate şi se întinse.

— Extraordinar de bine te poţi odihni într-un pat tare! mormăi el.

— Astea sunt tunurile marinei? întrebă Frank din partea cealaltă a peretelui.

— Da. Ai noştri s-au hotărât să treacă la acţiune. Sper că eşti într-o ţinută decentă, căci vin să te examinez.

Rusclauss trecu în încăperea vecină. Constată imediat că Frank nu avea febră şi că rana avea un aspect curat.

— Eşti tare, băiete, poţi să fii mândru de asta. După ce-ţi voi scoate glonţul din coapsă, cred că totul o să fie perfect.

— Vrei să faci asta imediat?

— După ce mâncăm ceva.

Se uită la Taormina, care pregătea plăcintele şi adăugă:

— Apropo, ieri seară m-am gândit să aduc ceva al cărui gust cu siguranţă că l-ai uitat.

Scoase câteva pliculeţe din buzunar.

— Ce-ai adus, doctore?

— Raţii individuale de cafea.

— Dumnezeule! De şase luni visez la ea!

— Dacă-mi daţi puţină apă caldă...

Puoro se ocupă de apă şi, după câteva momente, îşi beau toţi patru cafeaua şi mâncau plăcinte. Afară, tunurile îşi continuau tirul ritmat.

— Am adus tot ce trebuie, acum am nevoie de ajutoare, zise Rusclauss. Ai putea să fii anestezist?

I se adresase lui Puoro. Filipinezul dădu din cap.

— Dacă nu e prea greu...

— E suficient să-mi urmezi indicaţiile.

— Atunci, s-a făcut.

— Iar dumneata, *miss*, zise doctorul Taorminei, aş vrea să fii ajutorul meu.

— Ce să fac?

— Doar să-mi dai instrumentele.

— Bucuros, doctore.

— Nu e o treabă complicată, dar trebuie să-ţi păstrezi

stăpânirea de sine când vezi sângele curgând.

— Promit că nu voi leşina decât după ce totul se va termina, zise zâmbind Taormina.

— În acest caz, începem prin a fierbe o mare cantitate de apă.

— E uşor, doctore. Din fericire, avem un izvor în apropiere.

În timp ce tânăra femeie ieşea, Frank întrebă:

— Operaţia mea e chiar atât de urgentă, doctore?

— Oh, băiete! Îţi închipui că am venit aici în plină noapte doar ca să mă plimb?

— Ăsta nu e un răspuns, doctore.

— Hm! Să admitem că... ăăă... prietenul tău a exagerat puţin urgenţa cazului. Dacă aş fi ştiut că suporţi atât de bine şocul, poate că nu m-aş fi deranjat. Dar dacă tot am venit, prefer să terminăm treaba. Mai întâi pentru că riscul instalării infecţiei este în continuare prezent. E destul o muscă afurisită şi... Pe urmă, având în vedere evenimentele ce vor urma, aş vrea să mă întorc destul de repede pentru a-i ajuta pe răniţi.

— Tocmai, zise Frank. Aş fi vrut ca Puoro să plece să ne aducă veşti proaspete.

— În fond... murmură Rusclauss.

Se întoarse spre filipinez.

— Ţi-ar trebui mult timp?

— Vreo jumătate de oră, răspunse Puoro.

— Exact cât eu şi sora ta vom pregăti totul, zise Rusclauss. Ei bine, du-te! Dar să nu întârzii... şi vezi să nu fii împuşcat!

— Fiţi liniştiţi, răspunse Puoro ieşind din colibă.

— Singur, îi zise Hussman doctorului, Puoro nu riscă nimic. Cunoaşte prea bine jungla ca să se lase surprins.

— Mi se pare că ai multă stimă pentru el!

— Da, recunoscu Frank. Şi trebuie să recunoşti că e destul de uimitor, deoarece sunt originar din Georgia.

— Şi nu împărtăşeai ideile rasiste ale anturajului tău?

— Ba da! Când am venit aici cu soţia mea, eram plini de prejudecăţile insuflate încă de mici. Trebuie să-ţi mărturisesc, doctore, că ne-am instalat în Filipine cu ideea de a profita de un colţ de lume încă primitiv, unde se putea practica o anumită formă de sclavagism! Fireşte, niciodată nu ne-am purtat cu brutalitate, dimpotrivă! Dar păstram distanţa şi încercam să exploatăm cât mai bine situaţia. Apoi au venit japonezii...

— Şi ce vi s-a întâmplat atunci?

— Barierele sociale şi convenţiile au dispărut, lăsând să apară fiinţele omeneşti aşa cum sunt ele cu adevărat.

— Nu voiam generalităţi, ci exact ce ţi s-a întâmplat, dacă nu cumva ţi-e prea greu să povesteşti.

— Nu, doctore.

Hussman îi povesti despre noaptea de coşmar în care fusese biciuit, în timp ce nevasta lui murea. Povesti cum Puoro şi sora lui îl salvaseră şi îl ascunseseră în junglă ca să-l îngrijească.

— Imediat ce mi-am recăpătat luciditatea, am fost uimit de devotamentul lor. Am început să le vorbesc aşa cum nu mai făcusem niciodată mai înainte, ca unor fiinţe omeneşti. Aşa i-am învăţat să vorbească o engleză corectă. Puoro m-a surprins prin inteligenţa şi rapiditatea lui de înţelegere, fi un om apt pentru a se instrui şi evolua.

Rusclauss aruncă o privire prin deschizătura colibei şi văzu că tânăra femeie era destul de departe ca să nu-i poată auzi.

— Şi Taormina? întrebă el.

— Crezi că nu simt pentru ea decât o atracţie carnală? Totuşi, e altceva. Bineînţeles, nu am uitat-o de tot pe Anny. Dar acum nu m-aş mai putea lipsi de Taormina. Crezi că poţi iubi două femei în mod complet diferit?

— Sunt convins de asta, răspunse practicianul.

— În orice caz, nu mi-aş fi închipuit să mi se întâmple într-o zi una ca asta! Îţi dai seama? Eu, un georgian, amorezat de o fată cu pielea închisă la culoare! Probabil că te şochez!

Rusclauss dădu din umeri cu detaşare.

— Ştii, m-am născut la periferia New York-ului. Aşa că pentru mine problema asta nu are aceeaşi importanţă ca pentru tine!

— Deci, mă aprobi?

— Te aprob dacă eşti fericit şi dacă ai învăţat să nu-ţi pese de aprobarea mea precum şi de cea a restului lumii. Cred că singurul principiu moral valabil este căutarea propriei fericiri, încercând să nu-ţi calci prea tare pe bătături vecinii şi durându-te în cot de restul.

— O filosofie destul de simplă... şi foarte complicat de aplicat, zise suspinând Hussman. Foarte des nu ştim nici noi înşine ce vrem!

— E mult de când Socrate a spus: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”

— Dumneata, doctore, chiar ştii ce vrei?

— Da, răspunse Rusclauss, pentru că nu am decât dorinţe simple. Am învăţat să mă detaşez de abstracţiile inutile şi n-am decât ambiţii imediate, uşor de realizat. Mişcare, aventură. Marina mi le satisface.

— Şi totdeauna ai lucrat pe mare?

— Nu. Nu m-am angajat decât pe durata războiului. Dar, după ce se va termina, voi cere probabil reînrolarea. Nu regret decât că m-am împotmolit în viaţa citadină unde agasam pe toată lumea şi toată lumea mă agasa. Şi eu am cedat la tot felul de solicitări, familiale şi de alt fel. În felul ăsta mi-am stricat jumătate din existenţă. Nu voi face la fel şi cu cealaltă jumătate!

— Eşti de multă vreme în armată?

— De la Pearl Harbour! Operaţiunea japoneză împotriva insulei Oahu m-a umplut de indignare, ca pe întreaga naţiune. Totuşi, sunt un duşman al războiului şi conflictelor lui în care fiecare îl împinge pe celălalt să atace pentru a da de înţeles că nu face decât să se apere. Aici cel puţin situaţia era clară.

— Dacă înţeleg bine, în cazul în care America ar fi atacat Japonia, nu te-ai fi angajat?

— Ba chiar aş fi dezertat dacă aş fi fost convocat, aşa cum e de datoria oricărui om cinstit într-un astfel de caz. Faptul că ne-am născut într-o anumită ţară nu este un motiv de a rămâne solidari cu imbecilii, sângeroşii sau paranoicii care pot să ajungă la conducerea ei. Ca să fii demn de numele de „om” nu trebuie să te supui orbeşte ordinelor, ci să acţionezi numai în funcţie de propria ta judecată.

Hussman începu să râdă, ceea ce-l făcu să se strâmbe de durere.

— Nu te enerva împotriva unor posibilităţi, zise el, deoarece comportamentul naţiunii noastre a fost conform cu dorinţele noastre. Vorbeşte-mi mai bine despre război. Se pare că a fost foarte dur.

— A fost şi va fi până la sfârşit, răspunse încruntat doctorul. Luptăm împotriva unui duşman implacabil. Şi ştiu ce vorbesc. Prima dată am fost repartizat la bordul unui submarin care patrula pe aceste mări, dominate de Japonia.

— Şi ce-ai văzut? întrebă Hussman.

— În fond, tot avem puţin timp, zise Rusclauss. Putem să flecărim oleacă, în timp ce scot instrumentele. Nu te oboseşte?

— Nu mă oboseşte, mă pasionează.

John Rusclauss deschise trusa şi începu să scoată diferite fiole, apoi un întreg şir de scalpele pe care le aşeză pe trunchiul unui copac. În acelaşi timp începu să povestească:

— Prima navă pe care am fost era deci un submarin. Se numea *Royal South* şi era comandată de căpitanul Barney Laskin.

În timp ce Rusclauss vorbea, exploziile obuzelor trase asupra

buncărului lui Perinoto rimau cu povestea lui.

CAPITOLUL IX

Barney Laskin trânti cărţile pe masă şi zise:

— Careu de aşi!

Apoi lăsă deoparte nepăsarea jucătorului de pocher şi izbucni în râs.

— De data asta cred că l-am câştigat, doctore!

Căci aceasta era miza partidei dintre comandanţii de submarine de la baza Pearl Harbour. Atacul de la 7 decembrie 1941 împotriva portului american nu-l împiedicaseră pe acesta să-şi reia de atunci activitatea primordială, pentru toate înfruntările ce puteau să aibă loc, din Pacific până în marea Japoniei.

La început activitatea submarinelor fusese îngrădită de... proasta calitate a torpilelor furnizate. Torpilele model 14 nu explodau, sau explodau prea devreme, sau reveneau spre punctul de plecare. Dar ele au fost îmbunătăţite şi li s-au adăugat torpilele model 18, electrice, mai puţin rapide, dar care nu lăsau nici o dâră la suprafaţa apei.

Royal South, unde doctorul John Rusclauss îşi adusese sacul militar, care fusese astfel câştigat la pocher, era deci perfect înarmat când a plecat pe mare, deplasându-se pe lângă linia fundurilor: cea care separă apele cenuşii şi verzi ale litoralului de cele, de un albastru generos, ale marilor adâncuri. Iar mateloţii ţineau atunci în mod deosebit la acea apă albastră care, cel puţin pentru ei, însemna o siguranţă relativă.

În afara orelor de lucru, Rusclauss îi ţinea cu plăcere companie lui Laskin, stând pe un scaun pliant, lângă masa de unde se urmăreau atacurile. Acolo se afla când auzi pentru prima dată un strigăt al ofiţerului de cart, preludiul tuturor bătăliilor.

— Arborade la 15!

În acelaşi timp, servantul hidrofoanelor anunţă:

— Bastimente nu prea apropiate la acelaşi relevment!

Câteva minute mai târziu, ofiţerul de serviciu la periscop zise:

— Navă la 120!

Royal South trecu la nouă noduri pentru a se apropia şi situaţia se preciză curând.

— Trei cargoboturi, lângă coastă... Două nave de escortă la tribord înainte... Ne aflăm între ele şi cargoboturi.

Comandantul Laskin reacţionă imediat.

— La posturile de luptă! Vom ataca!

Ordinul i-a fost repetat de speaker în microfon. Difuzoarele l-au repetat în toată nava.

Cei care dormeau au sărit de pe cuşete şi s-au îmbrăcat în grabă. Veşnicele jocuri de zaruri sau cărţi se întrerupseră fără să se mai facă vreo socoteală. Scrisorile începute dispărură în dulapuri şi, la bucătărie, bucătarii controlau ataşarea materialului şi verificau să aibă destulă cafea în filtrul cel mare.

La suprafaţă, *Royal South* era propulsat de patru motoare Diesel puternice, iar la adâncime se folosea de două sute patruzeci de acumulatoare electrice. Dar năvala tăcută a oamenilor spre posturile de luptă făcea brusc din navă o armă mobilă şi suplă, capabilă să lanseze torpile conţinând fiecare 340 kg explozibil.

Torpilele se concentrară curând în tuburile lor, ale căror uşi de bronz scânteiau în mijlocul unui asamblaj complicat de volane, leviere şi manete. Erau şase tuburi în partea din faţă şi patru în partea din spate. Lângă fiecare grup se afla un orificiu mic unde torpilorul, aplecat asupra repetitorului, menţinea direcţia calculată pentru giroscopul fiecărei torpile. Tuburile erau încărcate, dar nu erau încă pregătite pentru lansare. Pentru asta trebuia să se aştepte ordinele. De fiecare parte aşteptau torpile care urmau să-şi ocupe locul în tuburi după ce primele aveau să fie lansate. Aceste manevre de reîncărcare, datorită antrenamentului echipelor, nu durau mai mult de zece minute.

Sub ochiul vigilent al şefului-torpilor, buteliile de lansare au fost duse până la presiunea de 23 kgf/cm², necesară pentru expulzarea unei torpile de 1400 kg. Alţi oameni stăteau pregătiţi să umple tuburile cu apă din tancurile de compensare, după care se deschideau uşile exterioare şi submarinul putea atunci să tragă.

Pentru a executa aceste manevre, trebuia să se aştepte ordinul „Pregătiţi tuburile”. După care se răspundea „Tuburile gata!” şi se aprindea lampa specială de semnalizare. Apoi oamenii se puteau destinde, cu excepţia celor care ţineau mâna pe aprinderea mecanică, pentru cazul în care n-ar fi funcţionat aprinderea electrică.

Un panou avea zece lămpi. Fiecare corespundea unui tub. Lampa era roşie dacă tubul era gol şi nepregătit şi verde dacă era gata de lansare. Un marinar special ales, datorită calmului său, era instalat în faţa butoanelor de aprindere, în mâna stângă avea un cronometru, pentru a lăsa să treacă un anumit număr de

secunde între lansări, astfel încât explozia unei torpile să nu declanşeze explozia celorlalte.

Torpilele sunt în general botezate de servanţii lor. Astfel, când *Sealion II* a scufundat cuirasatul *Kongo,* patru dintre torpile purtau numele a patru oameni ucişi de bombele japoneze la Cavite, în ziua de 8 decembrie 1941, cu ocazia distrugerii primului *Sealion.*

Gata să mişte instrumentul optic la cel mai mic semn, servantul de la periscop aştepta ordinele comandantului Laskin. În timpul acestor observaţii, fiecare secundă contează, căci, oricât de bine camuflate ar fi ele, periscoapele sunt mai vizibile decât ne închipuim în general, mai ales dacă soarele se reflectă în lentilele obiectivului.

— Sus periscopul! ordonă Laskin.

Servantul opri ascensiunea imediat ce instrumentul ieşi uşor la suprafaţă. Îl orientă imediat spre cargoboturi. Rusclauss, ghemuit, privea ţintă la circularul gradat pe care aluneca periscopul.

— Gisment? întrebă Laskin.

— 135, răspunse Rusclauss.

— Distanţa?

— 3000.

— Jos periscopul! Înclinaţie: douăzeci dreapta.

Ofiţerul de serviciu repetă gismentul, distanţa şi înclinaţia, introducându-le într-un aparat. Aceste elemente au fost fixate şi pe hartă.

Periscopul nu parcursese încă jumătate din distanţă când Laskin comandă din nou:

— Sus periscopul!

Acum trebuiau observate distrugătoarele.

— Gisment?

— 20.

— Distanţă?

— 2000.

— Jos periscopul. Înclinaţie: cincizeci dreapta. Pregătiţi toate tuburile.

— Pregătiţi toate tuburile! strigă speakerul în microfon.

— Vom lansa mai întâi prin partea din spate, asupra primelor două cargoboturi, şi vom păstra tuburile din faţă pentru distrugătoare, dacă se apropie prea mult.

Vorbea lângă microfon, ca să audă tot echipajul.

— Cele două nave de escortă ar putea să fie de tip *Matsu.* Au

două coşuri destul de distanţate şi multe tunuri.

Totuşi, Laskin nu putea să prevadă că navele de escortă vor schimba direcţia. În timp ce periscopul era ridicat, comandantul strigă imediat:

— La naiba! Jos periscopul! Ticăloşii ne strică treaba! Porcăriile alea de nave de escortă întorc şi vor veni între noi şi cargoboturi.

Laskin îşi acordă numai câteva secunde de gândire.

— Mai întâi atacăm navele de escortă, hotărî el. De celelalte ne vom ocupa după aceea. Sus periscopul!

Şi a urmat înregistrarea unor noi elemente.

— Jos periscopul! Unul dintre distrugătoare este atât de aproape, încât benzile coşurilor mi se par mai mult cenuşii decât albe.

Laskin aruncă o privire spre tabloul tuburilor. Deasupra celor zece butoane de aprindere, cele zece lămpi erau verzi.

— A virat la 180 de grade, continuă Laskin. Înclinaţie cinci grade dreapta. Nu e mult, dar asta e singura noastră şansă. Atenţie tuburile 1, 2 şi 3! Manevraţi la 275!

Ofiţerul de serviciu calculă rapid elementele de lansare şi următorul ofiţer trasă ruta submarinului şi a obiectivului său. Urmau torpilele.

Laskin mai făcu câteva măsurători periscopice rapide. Servanţii de la hidrofoane nu semnalaseră impulsurile transmise de sonarul distrugătorului. Totuşi, vacarmul elicelor rapide se intensifica, indicând faptul că situaţia devenea foarte serioasă.

Dacă un supraveghetor japonez zărea periscopul sau dacă un operator de sonar percepea un ecou, submarinul ar fi fost expus grenadelor distrugătorului, fără să aibă timp să schimbe direcţia, nici să coboare la adâncime.

Rusclauss îl cunoştea prea bine pe Laskin ca să nu-şi imagineze ce putea să simtă în acel moment. Într-o astfel de împrejurare, cel mai experimentat şi cel mai capabil dintre comandanţi se simţea chinuitor de singur în acele clipe în care soarta celor optzeci de oameni ai echipajului său depindea numai de deciziile care urma să le ia. Era vorba de lansarea cea mai dificilă, împotriva unui adversar care venea direct spre el.

Prin periscop, deşi nu se deplasa decât cu unsprezece noduri, distrugătorul părea un gigant ce se apropia teribil de repede. Dar nu era decât o iluzie optică. Distanţa reală era încă prea mare pentru ca torpilele să aibă vreo şansă să atingă ţinta.

La observaţia următoare, distrugătorul apăru la mai puţin de 1300 m. Era încă prea departe. Dar nava îşi stabilizase direcţia la

cinci grade de submarin.

La postul de comandă toate feţele păreau palide în semiobscuritatea din jur.

— Tubul 1... Foc!

Laskin făcuse un efort ca vocea lui să pară fermă.

În faţa tabloului de aprindere, servantul apăsă cu mâna dreaptă pe butonul corespunzător primului tub, în timp ce, cu degetul mare stâng pornea cronometrul. Lampa trecu instantaneu de la verde la roşu. La postul din faţă, torpilorii auziră ordinul repetat de speaker şi se pregătiră să acţioneze comanda mecanică, în cazul nefuncţionării comenzii electrice. Dar totul funcţionă normal. Auziră zgomotul aerului care pătrundea în tub. Nava tremură uşor când torpila o părăsi şi-şi începu cursa.

— Torpila 1 lansată! strigă şeful-torpilor.

— Torpila 1 lansată! repetă speakerul în postul de comandă.

Servantul de la tabloul de aprindere se uita ţintă la cronometru: opt... nouă...

— Zece secunde! anunţă el.

— Tubul 2... Foc!

A doua torpilă porni spre ţintă şi în interiorul submarinului se derulă acelaşi proces.

— Zece secunde!

— Tubul 3... Foc!

Laskin se întoarse spre servantul sonarului care urmărea sunetele emise de micile elice ce propulsau torpilele cu viteza de 46 de noduri.

— Traiectorii drepte, funcţionare normală, anunţă servantul.

Laskin dădu din cap. Acum trebuia să se depărteze de etrava distrugătorului. Chiar dacă prima navă de escortă era aruncată în aer, a doua nu va întârzia să reacţioneze.

— La stânga! ordonă comandantul. Veniţi la 270. La postul central: coborâţi la 90 m. Deplasare silenţioasă şi luaţi toate măsurile împotriva atacului cu grenade.

Cu o supleţe deosebită, *Royal South* schimbă direcţia spre vest. În acelaşi timp, se înclină atât de brusc în jos încât obiectele începură să alunece pe rafturile din bucătărie. Oamenii se plecară ca să-şi păstreze echilibrul.

În timp ce toate aceste gesturi se înfăptuiau în mod automat, gândurile fiecărui om erau îndreptate spre torpilele care părăsiseră submarinul. Servantul de la sonar se aplecă asupra instrumentului său. Zgomotul torpilelor scădea în intensitate, dar

cel al elicelor distrugătorului era foarte puternic.

După un minut, toată lumea înţelese că atacul fusese un eşec, altfel s-ar fi auzit detonarea celor 340 de kilograme de explozibil. Era posibil ca japonezii să fi zărit una dintre torpile, reglate să se deplaseze la o imersie moderată. Oricum, ele aveau să explodeze la sfârşitul parcursului, ceea ce-i va alarma pe inamici.

Împins de bateriile sale enorme, submarinul se deplasa prin apa albastră a adâncurilor, în timp ce la bord fuseseră oprite toate aparatele care ar fi putut face zgomot.

După şapte minute, servantul de la sonar auzi explozia primei torpile. Din păcate nu fusese explozia triumfătoare a unei torpile care loveşte în plin oţelul, ci sunetul lugubru al unei torpile explodând la sfârşitul cursei, după ce a ratat ţinta. Apoi se auzi şi a doua torpilă. Despre a treia nu s-a mai ştiut nimic niciodată.

Absenţa acestei detonări a fost compensată de cea a primelor salve de grenade lansate de japonezi. Dar erau prea departe pentru a pune în dificultate submarinul.

Un element nou intervenise brusc în favoarea submarinului. În timpul coborârii, aparatele înregistraseră o schimbare cu câteva grade a temperaturii apei. Astfel de variaţii îi derutează totdeauna pe urmăritori. Ele deviază fasciculele aparatelor electronice care nu mai dau decât indicaţii false despre poziţia submarinului.

Zgomotele undelor lansate de sonarul inamicului răsunau în toată nava, dar se făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru salvarea submarinului. Rusclauss îl întrebase pe Laskin ce se putuse întâmpla.

— Nu ştiu mai mult decât tine, răspunse comandantul cu jumătate de glas. Poate că japonezii au zărit o torpilă şi au schimbat direcţia.

— Doar dacă nu cumva le-au auzit, interveni un ofiţer.

— Nu cred, răspunse Laskin. Viteza de apropiere era prea mare. Cele 46 de noduri ale torpilei cu cele 11 ale distrugătorului fac 57 de noduri[1]. Sau m-am înşelat grosolan asupra vitezei vasului, sau a făcut o deviere importantă exact înainte de lansare.

Laskin rămase câteva clipe gânditor frecându-şi vârful nasului, apoi conchise:

— Cu siguranţă că e vina mea. N-ar fi trebuit să trag aşa cum am făcut. Numai că etrava acelui distrugător îmi dădea impresia

[1] Cam 30 m/s (n. a.).

unui cuţit de măcelar care venea să ne taie în două. Ar fi trebuit să procedez ca vechiul meu şef.

— El ce făcea? întrebă Rusclauss.

— Mă lăsa – atunci eram secund – să fac toate operaţiunile la periscop. Asta îi permitea să rămână obiectiv şi să nu acţioneze decât după indicaţiile furnizate conjugat, fără să se lase influenţat de imaginea unei etrave ascuţite ca o lamă de brici. Torpilele mele trebuiau să parcurgă în jur de 1200 m. Era mult prea mult. Pentru acest gen de atac, nu trebuie niciodată să lansezi torpilele de la mai mult de 700 m.

— E mai uşor de zis decât de făcut când vezi un distrugător venind peste tine, zise Rusclauss.

— Evident, admise Laskin, m-am lăsat înşelat de iluzia optică. Acest distrugător mi se părea extraordinar de impresionant, astfel încât nu voiam decât să mă îndepărtez cât mai repede din drumul său. Dar acum îmi dau seama că, dacă n-aş fi lansat torpilele, distrugătorul ar fi trecut pe deasupra noastră fără să ne descopere prezenţa. Am fi putut astfel să atacăm al doilea cargobot. Cauza dezastrului e numai ura mea faţă de aceste nave de război japoneze.

— Nu te necăji! zise Rusclauss. Vei găsi altă pradă.

— Dacă vom mai urca vreodată la suprafaţă! exclamă Laskin.

Vrând parcă să-i întărească pesimismul, o serie de grenade explodară cu mare zgomot. Rusclauss, cu picioarele moi, dar străduindu-se să-şi ascundă tulburarea, se aşeză din nou pe scaunul pliant.

— În ce condiţii se poate fuma? întrebă el.

— O ţigară pe oră. După cum poţi vedea, postul de comandă este spaţiul cel mai limitat de la bord.

Adevărul e că în acel loc trebuiau să respire doisprezece oameni.

La început, grenadele n-au explodat prea aproape. Distanţa lor era uşor de calculat, măsurând timpul dintre pocnetul metalic al undei de presiune şi momentul când auzeau zgomotului exploziei, însoţită de gâlgâitul violent al apei prin suprastructuri.

Primele au fost inofensive pentru *Royal South.* Judecând după zgomotul lor, probabil că erau un model recent mărit, conţinând aproape 300 kg de tolită, în timp ce vechiul model avea doar jumătate din acest conţinut. Ele puteau să fie mortale de la o distanţă de zece metri, cele vechi având o bătaie de numai şase metri.

În cursul următoarelor cinci ore, submarinul s-a îndreptat spre

larg, făcând cât mai puţin zgomot posibil. Primele două ore au fost o succesiune continuă de zdruncinături, de mişcări violente, cu zgomote continue, când apropiate, când îndepărtate, dar tot timpul prezente. Părea totuşi că japonezii nu vor reuşi să determine cu precizie poziţia reală a submarinului.

Când vacarmul s-a mai redus într-o oarecare măsură, Laskin a încercat câteva observaţii periscopice. Se depărtau de distrugătoare, dar acestea continuau să-i caute.

Inamicul nu şi-a abandonat căutările decât la căderea nopţii. Atunci, nemaiauzind şi nemaivăzând nimic, comandantul Laskin a dat ordin de ridicare la suprafaţă. Toată lumea a venit pe punte să admire marea uimitor de pustie şi să-şi umple plămânii cu aer proaspăt. Toţi mulţumeau destinului, hazardului sau providenţei.

După acest eşec, *Royal South* a cunoscut o serie de succese facile. Întâi a fost un cargou de 2 300 t., de tip *Sucette.* Laskin a făcut lansarea prin două tuburi din spate şi cele două torpile au lovit în plin aruncând spre cer jerbe de flăcări şi de rămăşiţe. În mai puţin de un minut, cargobotul a dispărut de pe suprafaţa mării – ceea ce constituia un timp excelent pentru imersie chiar şi pentru un submarin.

Mai târziu, în aceeaşi zi, ofiţerul de cart la periscop a zărit un remorcher – un model vechi – care trăgea după el plute din trunchiuri de copac. A fost lansată o torpilă, dar remorcherul a zărit torpila şi a reuşit s-o evite. Din fericire, nu mai erau nave de escortă care să pornească vânarea submarinului.

A doua zi, în zori, submarinul a reperat câteva nave cu pânze, dar nu a considerat oportun să-şi prăpădească torpilele. Puţin mai târziu, au atacat un cargobot. Dar acesta a zărit torpila mai înainte de a fi atins. Imediat a pus în funcţiune sirenele, a dat puternic înapoi, a evitat torpila şi a fugit de parcă l-ar fi urmărit diavolul în persoană. Submarinul a ieşit la suprafaţă ca să-l urmărească. I-a tăiat calea, a intrat la fund şi a lansat două torpile la unsprezece mii de metri; amândouă şi-au atins ţinta.

Laskin descria pentru echipaj tot ce vedea în periscop.

— Se pare că se va rupe de la catargul din faţă. O sumedenie de inşi trag în noi cu mitraliera.

— Au curaj! zise Rusclauss. Continuă să lupte deşi nu mai au nici o speranţă.

— Exact, răspunse Laskin. Dar îşi prăpădesc muniţiile degeaba, căci un periscop nu e o ţintă prea uşor de nimerit.

După câteva minute, vasul se ridică puternic de la pupă şi se duse cu botul la fund.

— Aşa, zise Laskin privind bărcile de salvare în care se refugiaseră naufragiaţii. Încă un cargobot japonez tăiat de pe listă!

Numai că inamicul avea să-şi arate foarte curând colţii. Alertat de zgomotul undelor de sonar, Laskin îşi mări atenţia şi văzu apărând un distrugător, apoi încă unul şi încă unul. Înaintau în linie de front, la o distanţă de 2000 de metri unul de altul, cel mai apropiat aflându-se la 8000 de metri de *Royal South.* Era clar că patrulau cu hotărârea de a pune capăt isprăvilor submarinului care acţiona în acel sector.

Laskin consideră preferabil să se depărteze şi se îndreptă spre larg, la adâncimea de 60 de metri, bine protejat de un strat de apă a cărui temperatură era diferită de cea de la suprafaţă.

Când sunetul undelor sonarului încetă, Laskin luă hotărârea să-şi continue drumul spre nord în căutarea unui sector mai puţin alarmat de prezenţa sa.

A doua zi, timpul se stricase, ploua cu picături mari şi din loc în loc se întindea o ceaţă groasă. Puţin înainte de ivirea zorilor, *Royal South* rătăcea aşteptând limpezirea vremii. La ivirea zorilor, ceaţa a dispărut brusc şi vizibilitatea a devenit mai bună. În spatele submarinului, se afla un nor ca de vată din care acesta tocmai ieşise. În faţă, se aflau două ambarcaţiuni de transport, de 75 şi de 25 t. Nedemne de o torpilă, dar ţinte ideale pentru tun.

— La stânga! strigă comandantul. Şi înainte! Să intrăm puţin în norul ăsta de vată ca să ne gândim.

Reîntors în norul de ceaţă, Laskin încetini ca să studieze situaţia. Acele ambarcaţiuni puteau să-i semnaleze prezenţa – dacă aveau un emiţător radio la bord – dar, încărcate cum erau, constituiau nişte prăzi foarte tentante. Ca întotdeauna în timpul navigaţiei de suprafaţă, servanţii erau gata să urce pentru a pune în acţiune tunul de 127 mm şi cele două de 40 mm cu tragere rapidă.

Dar coasta se afla la o distanţă de mai puţin de patru mile, deci indigenii ar fi putut să audă tirul. În realitate, pe acea insulă probabil că nu erau decât autohtoni, fără mijloace de comunicare prea dezvoltate, şi nici un post japonez. Mai înainte ca informaţia să ajungă acolo unde trebuia, submarinul ar fi fost departe. În plus, o luptă la suprafaţă ar fi constituit o variaţie excelentă pentru nişte oameni care petrecuseră atâtea ore sub apă. Efectul asupra moralului n-ar fi putut să fie decât favorabil.

— Înaintare normală! ordonă Laskin. Încărcaţi tunurile!

Tunarii se repeziră să execute ordinul. După câteva minute, submarinul ieşi din nou din ceaţă. Văzu din nou ambarcaţiunile şi deschise imediat focul asupra celei mai importante, care era şi cea mai apropiată.

Totuşi, Laskin băgă de seamă că ambarcaţiunea cea mai mică se străduia să navigheze rapid spre coastă. Dădu ordin să se tragă în ea şi o distruse înaintea celeilalte.

La micul dejun care se servi după aceea, conversaţiile au fost foarte însufleţite. Incidentul rupsese în mod plăcut monotonia traseului şi revigorase moralul echipajului.

În ziua aceea nu a mai fost zărită nici o altă navă. Laskin ştia că nu trebuie să slăbească vigilenţa atâta vreme cât japonezii nu vor crede că l-au suprimat. De aceea luă hotărârea să schimbe din nou sectorul.

În cursul rutei, s-au primit emisii radar pe unda de 10 AM. Primea cu bucurie emisii de la prieteni, cu atât mai mult cu cât unii dintre camarazii săi ar fi trebuit să apară în acea regiune. Dar, brusc, semnalul îşi schimbă caracterul, devenind din ce în ce mai regulat şi din ce în ce mai asemănător emisiilor japoneze auzite în cursul croazierelor precedente. Laskin reacţionă de parcă l-ar fi văzut pe dracu' şi coborî imediat.

Puţin mai departe, constată că marea era pustie, reveni la suprafaţă şi urcă pe punte. Rusclauss îl însoţi.

După douăzeci de secunde, submarinul se înclină şi începu să se ducă la fund.

Rusclauss fu dus departe de mişcarea valurilor, înghiţi câteva guri de apă sărată, dar reuşi să se menţină la suprafaţă. Se întreba ce se întâmplase, cât timp va putea rezista astfel, dacă cineva îi va veni în ajutor şi ce se întâmplase cu comandantul pe care nu-l mai vedea.

Submarinul se dusese la fund cu viteza normală de croazieră şi, bineînţeles, înclinaţia creştea rapid. Apa pătrundea prin capacul deschis, prăvălindu-se în postul de comandă şi, dedesubt, în cala auxiliarelor. Zgomotul era atât de mare încât înăbuşea toate strigătele şi ordinele.

Laskin nu apăruse la suprafaţă lângă Rusclauss pentru că văzuse pericolul în care se afla nava. Se agăţase de capac şi se străduia să elibereze clicheţii. Reuşi în momentul în care submarinul ajunse la o adâncime la care plămânii comandantului erau pe punctul de a face explozie şi un văl roşu îi apăruse în faţa ochilor. Dădu drumul şi se ridică la suprafaţă.

Capacul se închise. În post nu era decât un maistru mecanic.

Neputând să ia legătura cu nici un ofiţer, alergă la telefon, chemă sala maşinilor şi ordonă.

— Înapoi!

Probabil că asta a salvat existenţa submarinului. Numai astfel se putea face redresarea.

La suprafaţă, Rusclauss îl văzu pe Laskin ivindu-se din adâncuri, făcând câteva mişcări dezordonate şi pierzându-şi cunoştinţa. Înotă viguros în direcţia comandantului şi reuşi să-l prindă înainte de a dispărea din nou. Laskin era leşinat. Cu această greutate suplimentară, Rusclauss nu era într-o situaţie prea bună dacă aşteptarea avea să se prelungească.

Submarinul se opri abia la 57 de metri. Din cauza înclinaţiei, apa din postul central depăşea pragul uşii bateriei din spate şi pompele erau în întregime sub apă. În postul de comandă, apa le ajungea oamenilor până la subsuoară. Dar secundul controla acum situaţia. Mergând înapoi, submarinul reveni la suprafaţă la câteva minute după dispariţia lui.

Rusclauss văzu cu mare uşurare apărând la suprafaţă forma întunecată a submarinului. Ştia că salvarea lui era acum o chestiune de secunde. Echipajul îi căuta pe cei doi dispăruţi. Doctorul insistă să-l îngrijească chiar el pe comandant, imediat ce-şi va schimba hainele.

Între timp se făcea inventarul avariilor. Toate aparatele electrice din postul de comandă, din postul central şi din compartimentul auxiliarelor erau scurtcircuitate, inclusiv posturile emiţătoare. A trebuit să se evacueze apa cu găleţile şi submarinul era gata de scufundare cu ajutorul comenzilor manuale. Din fericire, inamicul nu s-a arătat şi reparaţiile au putut continua şi sfârşi la suprafaţă.

Între timp, Laskin îşi revenise în cabina lui îngustă.

— Presupun că mi-ai salvat viaţa, îi zise lui Rusclauss. Am ceva rupt?

— Nu cred, răspunse doctorul zâmbind. Doar ţi-ai pierdut cunoştinţa pentru că te-ai dus la o adâncime prea mare şi ai urcat prea repede la suprafaţă. După o noapte bună de somn, te vei simţi în plină formă, cu câteva junghiuri pe ici, pe colo.

— Să sperăm, mormăi Laskin.

— Ştii cum s-a produs accidentul?

— Probabil că purjele au rămas deschise după întoarcerea la suprafaţă, răspunse comandantul dând din umeri. Apa a împiedicat oamenii din postul central să închidă capacul şi abia după ce l-am degajat eu de sus s-a închis singur, sub efectul

presiunii.

— OK, zise Rusclauss. Voi explica chestia asta dacă voi fi întrebat ceva. Dar cred că şi eu am nevoie de somn. Genul ăsta de emoţie e foarte epuizant.

— Doctore! zise Laskin în momentul în care Rusclauss urma să iasă din cabină.

— Da?

— Mulţumesc. Îţi sunt tare îndatorat!

— Haida-de! Dacă n-ai fi salvat nava, la ora asta am fi fost toţi înecaţi, inclusiv eu. Suntem chit, comandante.

*

* *

A doua zi, *Royal South* era în stare bună, iar comandantul nu mai simţea decât o durere vagă în umăr. Vânătoarea a reînceput. Dar zilele următoare au fost destul de dezamăgitoare. Atacurile asupra cargourilor şi a navelor de escortă au eşuat şi, în cele din urmă, submarinul nu a mai rămas decât cu două torpile, ambele în tuburile din spate. Laskin spera să le poată lansa cu folos. De două zile, un distrugător inamic, uneori însoţit de avioane, se învârtea în jurul lui provocându-i multe griji, fără însă să se apropie îndeajuns pentru a deveni periculos.

În mijlocul nopţii, distrugătorul şi-a manifestat din nou agresivitatea. Sonarul a sesizat zgomote de elice, când apropiate, când îndepărtate.

Puţin înainte de miezul nopţii, Laskin a reperat distrugătorul la 1200 m, distanţă care curând a ajuns la 900 m. Vasul nu risca. Se deplasa în zigzag între 60 şi 120, cu o viteză de unsprezece noduri. Laskin chemă toată lumea la posturile de luptă şi dădu ordin de imersiune.

O oră mai târziu, *Royal South* îşi prinse în sfârşit adversarul stabilizat pe stânga. Şi de data asta era vorba de o înclinaţie zero. Ar fi fost o revanşă frumoasă asupra eşecului din prima zi. În interior se auzeau undele transmise de sonar şi elicele navei japoneze, dar Laskin lăsă de data asta ca distanţa să fie mai mică de o mie de metri.

— Tubul 9... Foc!

— Torpila 9 lansată!

Zece secunde!

— Tubul 10... Foc!

— Torpila 10 lansată!

— La stânga! Imersie 90 m!

Submarinul coborî şi toată lumea aşteptă cu nelinişte. Trecură

astfel treizeci de secunde. O eternitate!

— Prima torpilă a atins ţinta! strigă servantul sonarului.

Echipajul izbucni în aclamaţii.

— Înainte, comandă Laskin. Păstraţi imersiunea actuală.

O tăcere ciudată domni la bord când încetară zgomotele elicelor. Dispăruseră odată cu vasul care îşi pierdea viaţa. După cinci minte se auzi o explozie puternică, ca şi cum cazanele distrugătorului ar fi sărit în aer odată cu toate grenadele lui. Laskin lăsă să mai treacă zece minute înainte de a ordona ridicarea periscopului. Comandantul zări ţinta prin întuneric. Distrugătorul părea complet culcat pe o parte. Nu se distingea decât o masă compactă, Iară nici cea mai mică suprastructură.

Un nor acoperi brusc luna şi *Royal South* profită ca să iasă la suprafaţă. Porni imediat motoarele care scoaseră un fum negru. Dacă inamicul ar mai fi fost în stare să tragă, cu siguranţă că ar fi făcut-o. Conform tradiţiei japoneze. Dar nici un fulger nu sfâşie noaptea, ceea ce confirmă că distrugătorul se ducea la fund.

Trecu în jurnalul de bord această ultimă victorie asupra acelei nave de tip *Jugumo* sau *Fabuki.*

*

* *

— Numele submarinului îmi sună ca o coincidenţă ciudată! zise Hussman.

— De ce? întrebă Rusclauss, care terminase de rânduit instrumentele. Pentru că te-ai născut în sudul Statelor Unite?

— Da. „Sudul Regal”, acel ţinut care o să-mi facă acum atâtea probleme.

Frank privi cu tandreţe silueta graţioasă a Taorminei.

— Această problemă se va rezolva de la sine cu timpul, zise Rusclauss. În cele din urmă vei şti dacă îţi preferi femeia sau ţara.

— Ai dreptate, răspunse Hussman. Povesteşte mai departe.

— Ce să mai povestesc? Asta e tot. Submarinul s-a întors la Pearl Harbour. S-a odihnit acolo un timp scurt, apoi a plecat spre alte misiuni. Nici una nu a fost atât de agitată ca prima, dar fiecare a avut pericolele şi succesele ei. Toate aventurile astea se aseamănă mai mult sau mai puţin şi îţi voi da repede impresia că mă repet dacă ţi le-aş povesti pe toate.

— Şi de ce-ai părăsit submarinul?

— Pentru că mi-am dat seama că un medic nu are suficient de lucru acolo. În fond, un submarin ori e victorios ori ajunge pe fundul mării, ca un sicriu pentru echipajul lui. Am considerat că

voi fi mai de folos pe o navă de suprafaţă. Şi mi-am cerut mutarea pe un portavion.

— Un portavion? repetă Hussman.

— Da. Aş fi vrut să cunosc acest aspect al luptei americane. Ştii, acest război a fost purtat mai ales pe mare şi în aer. Dar m-au repartizat pe un crucişător, cel pe care mă aflu acum. Nu regret căci, de la bătălia de la Midway, puşcaşii noştri marini sunt obligaţi să cureţe una câte una insulele pe care s-au instalat japonezii şi deseori am avut ocazia să fac o muncă utilă.

— Povesteşte, zise Hussman.

— Altădată, răspunse Rusclauss de pe pragul colibei. Vine Puoro. Ne va spune ce-a aflat, apoi ne vom ocupa în mod serios de operaţia ta.

Obuzele crucişătoarelor continuau să cadă cu regularitate peste buncărul lui Perinoto.

CAPITOLUL X

Puoro ajunsese repede şi fără dificultate până la marginea colinei transformată în fortăreaţă. Zări deodată un soldat japonez instalat în vârful unui copac. Imediat fu invadat de gânduri ucigaşe.

De când Perinoto şi oamenii lui se aflau pe insulă, se dedaseră numai la execuţii şi acte de cruzime. Toată populaţia indigenă voia să se răzbune, dar până atunci nimeni nu avusese curajul să mişte un deget, din cauza fricii de represalii care ar fi urmat imediat. Dar acum nu aveau de ce se mai teme din partea japonezilor. Dimpotrivă, trebuia să le grăbească înfrângerea.

Împins de o hotărâre subită, Puoro începu să urce în copacul aproape lipit de cel în care se afla căţărat soldatul japonez. Urca fără să facă nici cel mai mic zgomot, cu o supleţe de maimuţă, şi în curând ajunse la cele mai de sus crengi.

Japonezul era cu spatele la el. Era un om mic de statură, cu o faţă vicleană. Călare pe o creangă, japonezul pusese ţeava armei pe furca a două crengi şi stătea cu ochiul lipit de lunetă. Pândea o eventuală victimă cu atâta concentrare încât nu putea să-şi dea seama de primejdia care se apropia de el.

Nu pricepu ce se întâmplă decât din instinct, atunci când Puoro se afla exact în spatele lui. Atunci, japonezul a vrut să se întoarcă. Dar filipinezul era deja pe spatele lui şi-l strângea de gât. Orice încercare de eliberare ar fi fost zadarnică. Asfixiat, soldatul încetă repede orice rezistenţă.

Mulţumit de sine, Puoro sprijini cadavrul de o creangă, pentru ca prezenţa lui să nu fie observată. Apoi luă puşca cu lunetă: un instrument excelent pentru a observa ce se petrecea în jurul lui.

Îi văzu clar pe americanii care se târau spre colină. După manevra lor. Era uşor de înţeles că aveau intenţia să încercuiască complet buncărul inamic.

Deodată, Puoro auzi o împuşcătură care răsună distinct în mijlocul exploziilor de obuze. Văzu un puşcaş marin oprindu-se brusc şi prăbuşindu-se la pământ.

Aproape imediat o salvă de mitralieră zbură spre vârful copacilor. Răsunară alte împuşcături şi alt soldat american căzu la pământ. Apoi o formă întunecată se desprinse dintre copaci, ca un fruct prea copt, şi căzu din creangă în creangă până la pământ.

Curios, Puoro examina cu luneta toţi copacii din jur şi zări în cele din urmă un alt trăgător japonez camuflat cu mare grijă. Nu reuşea să mai zărească alţii în vârfurile apropiate, în ciuda privirii sale pătrunzătoare. Nu putea să parcurgă cu privirea o suprafaţă prea mare. Vegetaţia era prea deasă. Probabil că mai erau mulţi alţi trăgători izolaţi, împrăştiaţi de jur-împrejurul colinei. Nu trăgeau decât atunci când erau siguri că nu ratează ţinta şi nu se lăsau doborâţi decât după ce împuşcaseră cel puţin un inamic.

În felul acesta, americanilor le-ar fi trebuit un anumit timp ca să ducă la bun sfârşit mişcarea lor de încercuire, suferind în prealabil pierderi serioase. De câtva timp nu mai avea mare lucru de văzut.

Puoro se pregătea deci să coboare din copac pentru a-i relata lui Hussman ce văzuse. Deodată, singurul japonez pe care îl reperase ridică arma. Filipinezul făcu şi el la fel.

Puoro vedea foarte clar în lunetă trăsăturile încordate ale soldatului care cu siguranţă că ţintea prima victimă. Instinctiv, Puoro ţinti şi apăsă pe trăgaci. Glonţul lui plecă primul.

Puştile cu lunetă folosite de armata japoneză erau deosebit de precise. Nimerit drept în piept, japonezul deschise gura uimit, căzu într-o parte şi se prăbuşi, stârnind un adevărat vacarm de crengi rupte, până la picioarele unui american uluit, care se întrebă care din camarazii lui reuşise acea lovitură extraordinară, fără să realizeze că tocmai fusese salvat de la moarte.

În acest timp, Puoro cobora din copac, ducând cu el arma de care se folosise atât de bine.

Încă o mai avea sub braţ când ajunse la coliba unde îl aşteptau ceilalţi.

— Captură de război? îl întrebă Rusclauss când ajunse lângă el.

— Într-un fel, zise filipinezul zâmbind.

Intră şi se apropie de Frank ca să-i povestească ce făcuse şi ce văzuse.

— Dacă înţeleg bine, zise Rusclauss, ai noştri vor continua tirul artileriei până în momentul în care vor încercui perfect vizuina japonezilor. Rezistenţa inamicului fiind acerbă, vor avea de lucru o vreme până când vor ajunge pe poziţii – mai mult timp decât va fi necesar ca să te operez, bătrâne.

— Oricum, sunt gata, răspunse Hussman.

— Numai că aş prefera să nu te operez pe jos, pe pământ.

Medicul se întoarse spre Puoro şi întrebă:

— Există vreun mijloc de a improviza o masă pe care să-l

lungim pe rănitul nostru? Aş lucra mult mai comod.

— Ar trebui să se poată, răspunse filipinezul.

Aduse două prăjini groase pe care le fixă între doi pereţi ai colibei, apoi prinse deasupra celor două lemne o rogojină.

— Cred că va merge, dacă nu ai nevoie să te învârţi în jurul bolnavului, zise Puoro, după ce termină masa improvizată.

— O să mă descurc. Acum să-l ajutăm pe Hussman să urce pe rogojină.

Câtă vreme nu punea în pământ piciorul rănit, Frank se putea deplasa fără dureri prea mari. Ajutat de ceilalţi doi, se ridică şi sări pe piciorul stâng până la masa improvizată.

— Cheam-o pe sora ta, îi zise Rusclauss lui Puoro. Mi-a promis că-mi va servi drept asistentă. Crezi că va suporta?

— Dacă a spus că da, atunci va rezista, răspunse calm filipinezul.

Ieşi din colibă şi strigă:

— Taormina! Vrei să vii?

Tânăra femeie aduse cazanul cu apă fiartă.

— Mai înainte ne vom spăla pe mâini cu asta, zise Rusclauss, şi iată tifonul pe care trebuie să-l pui pe faţă ca pe o mască. Dar mai întâi, domnişoară, să-ţi arăt instrumentele pe care mi le vei da când ţi le voi cere.

— Ascult, zise Taormina.

Rusclauss îi arătă pe rând toate obiectele pe care le întinsese pe măsuţă: scalpele, bisturie, catgut şi altele. O puse de două ori să repete denumirile. Constatând că nu greşea, medicul zâmbi satisfăcut.

— Acum, zise el, vreau să ştii că fiecare obiect trebuie să mi-l pui cu fermitate în mâna pe care ţi-o întind. Întinde mâna să-ţi arăt.

Tânăra femeie înţelese imediat ce i se cerea.

— Încă ceva, zise Rusclauss. Asta nu e o operaţie prea gravă şi prietenul nostru nu riscă nimic. Totuşi, orice intervenţie are o latură spectaculoasă pentru cineva care nu e obişnuit cu aşa ceva. Să nu leşini în momentul în care aş cere penseta sau firul pentru cusut.

— Nu-ţi fie teamă, doctore. Ţi-am promis deja că nu voi leşina. O voi face numai după ce totul se va termina.

— Foarte bine. Vom vedea dacă vocaţia ta de infirmieră e atât de solidă precum pare. Acum, noi doi, Puoro, continuă Rusclauss. Voi încerca să te transform într-un anestezist perfect. Îţi voi înmâna această mască impregnată cu cloroform. O vei ţine în

dreptul feţei rănitului şi o vei depărta imediat ce-ţi voi spune. Dar o vei apropia dacă vezi că dă semne de trezire, chiar dacă eu nu bag de seamă.

— Am înţeles, doctore.

— O să vedem, mormăi Rusclauss începând să-şi spele mâinile.

— Dacă nu m-ar durea, aş izbucni în râs, îi zise Frank Taorminei care îşi acoperea gura cu masca.

— Nu eşti prea neliniştit? întrebă Rusclauss.

— Nimeni nu e foarte liniştit în astfel de cazuri!

— O să te doară mai puţin decât la scoaterea unei măsele. Acum întinde-te. Puoro îţi va aduce masca. Relaxează-te şi respiră adânc.

După o clipă, Hussman dormea. Rusclauss se aplecă să dezvelească rana. În acel moment, medicul uită condiţiile deosebite în care opera, pentru a nu mai fi decât chirurg.

Bisturiul tăie puternic, pătrunzând în epidermă, dermă şi straturile interne, în căutarea glonţului. Aprofundând câmpul de cercetare, Rusclauss făcea ligatura vaselor lezate, convingându-se că nici o arteră, nici un nerv central, nimic esenţial nu fusese afectat.

În fine, simţi cu penseta glonţul, oprit lângă os. Îl scoase delicat şi apoi, ca să fie împăcat, sondă rana ca să se asigure că osul nu suferise. Nu. Din fericire.

Apoi, Rusclauss începu să închidă rana şi termină totul cu o cusătură discretă.

— Opreşte anestezia, zise el îndreptându-şi spatele. Am terminat.

În acel moment auzi zgomotul surd al unui corp căzând la pământ. Taormina se ţinuse de cuvânt. Aşteptase sfârşitul operaţiei ca să-şi piardă cunoştinţa.

CAPITOLUL XI

Puşcaşii marini ajunseseră acum pe poziţii. Încercuiau total colina sub care se refugiaseră Perinoto şi oamenii lui. Americanii se menţineau la o distanţă prudentă, pentru a nu fi omorâţi de schijele propriilor obuze.

Înaintarea îi costase scump. Lăsau în spatele lor vreo douăzeci de cadavre şi tot atâţia răniţi, rezultatul atacurilor trăgătorilor izolaţi, care fuseseră foarte greu de descoperit şi de redus la tăcere. Şi chiar şi aşa, tot nu erau siguri că nu mai rămăseseră unii în urmă, gata să le cadă în spate în momentul cel mai puţin previzibil. Curăţarea junglei era o sarcină supraomenească.

— Obuzele noastre nu par să-i facă mare rău, zise comandantul Certon.

Într-adevăr, exploziile aruncau în aer mai ales bucăţi de pământ şi frânturi de stâncă. Totuşi, din loc în loc, apăreau straturi de beton, a căror prezenţă lăsa să se ghicească grosimi aproape imposibil de străpuns.

— Da, răspunse căpitanul Newmark. Prăpădim muniţia degeaba.

Newmark şi Shisset se alăturaseră şefului lor după ce oamenii luaseră poziţie iar acum cei trei ofiţeri evaluau situaţia.

— Mă tem, zise Certon, că dacă cer oprirea bombardamentului, japonezii vor începe să tragă în noi fără ca noi să le putem răspunde în mod eficace. Obuzele au cel puţin meritul că-i obligă să stea ascunşi în adăpostul lor fără să poată să tragă în noi.

— Asta e o situaţie fără ieşire, zise Newmark.

— Cel puţin atâta vreme cât noi nu vom găsi o soluţie, admise Certon.

— Nu văd decât una singură, interveni Shisset.

— Care?

— Napalm, răspunse laconic căpitanul.

— E posibil ca asta să le dea de gândit japonezilor, recunoscu Certon. Dar cum să li-l trimitem? Suntem prea departe de ei, Lansatoarele de flăcări au raza de acţiune mică. Iar dacă oprim tunurile ca să ne apropiem mai mult, inamicul ne va doborî oamenii ca pe nişte porumbei.

— Am putea apela la aviaţie, sugeră Newmark.

— Din cauza copacilor, avioanele vor fi obligate să acţioneze

de la altitudine mare şi precizia nu va fi prea mare.

— Cred că am o idee ce ameliorează raza de acţiune a lansatoarelor de flăcări.

— Care?

Căpitanul ridică mâna şi arătă spre vârful copacilor de deasupra lor.

— Dacă îi punem pe trăgătorii noştri să urce acolo sus. Vor avea sub control obiectivul. Folosind cu îndemânare gravitaţia, executând un tir curb, s-ar putea atinge buncărul.

Certon se ridică pe jumătate ca să evalueze mai bine distanţa.

— S-ar putea, conchise el după câteva clipe de gândire. Dar e posibil ca napalmul să se consume înainte de a atinge ţinta.

— De aceea n-am propus lansatorul de flăcări, zise Shisset.

— Ce vrei să faci?

— Să nu pun nici o pastilă în lansatorul de flăcări. În prima fază, vom trage asupra japonezilor cu napalm. Abia după aceea îi vom da foc. Şi vom vedea dacă o să le convină să rămână nemişcaţi în mijlocul flăcărilor!

— S-a făcut, hotărî brusc Certon. Pregăteşte-ţi oamenii, Shisset. Tu, Newmark, instalează-ţi mitralierele şi mortierele de jur-împrejurul colinei. Să zicem... peste o jumătate de oră, voi radiotelegrafia navelor să înceteze focul. Va trebui ca oamenii noştri să preia imediat ştafeta, ca să-i împiedicăm pe japonezi să tragă prea mult asupra noastră şi a oamenilor care se vor urca în copaci.

Cei doi căpitani se depărtară şi comandantul Certon se îndreptă spre staţia radio, pentru a transmite un mesaj crucişătoarelor.

*

* *

În fortăreaţa lor subterană, Perinoto şi oamenii lui suportau fără prea mare stinghereală bombardamentul intensiv la care erau supuşi. Uneori, le cădea în cap tencuială şi praf, dar, în general, betonul care susţinea stânca era solid.

Deocamdată nu puteau să se apropie de ferestruici ca să tragă asupra americanilor, dar avea să vină şi acel moment, nu era decât o chestiune de răbdare! La un moment dat aveau să fie nevoiţi să treacă la asalt. Şi atunci...

Sigur, japonezii nu-şi făceau nici o iluzie asupra sorţii bătăliei. Ştiau că, dacă nu vor muri copleşiţi de numărul adversarului, atunci vor sfârşi din lipsă de alimente şi muniţii. Pentru salvarea lor, ar fi fost necesar un ajutor exterior, un contraatac japonez.

Dar asediaţii nu se gândeau la asta. Erau convinşi că, în final, Mikado-ul va fi victorios, indiferent de înfrângerile suferite între timp. Dar întrezăreau această victorie într-un viitor îndepărtat când ei n-aveau să mai fie de faţă.

Japonezii nu-şi puneau nici o problemă, nu-şi puneau întrebări. Nu trebuiau să ia nici o hotărâre. Acţionau pur şi simplu natural, urmând calea ce le fusese prescrisă, urmând principiile conform cărora fuseseră educaţi. Un bărbat e făcut să fie războinic, iar un războinic e făcut ca să moară, în acest interval, esenţialul este să nu-ţi pierzi prestigiul şi să ai cât mai multe victorii. Dar singura moarte perfect onorabilă este moartea în luptă.

Deodată se dezlănţui tirul mitralierelor şi mortierelor. Japonezii constatară că obuzele nu mai cădeau. Asta semăna cu pregătirea unui asalt.

— Toată lumea la posturile de luptă. Dar nimeni să nu deschidă focul până când nu încearcă să înainteze!

După vreo zece minute, tirul încetă. Japonezii se năpustiră la arme, gata să tragă.

În aceeaşi clipă, afară se dezlănţui un adevărat focar. Americanii dăduseră foc napalmului pe care îl împrăştiaseră pe colină.

— Ticăloşii! bombăni Perinoto depărtându-se de pereţi.

Aproape imediat, o grenadă făcu explozie într-o ferestruică şi schijele se împrăştiară în interiorul adăpostului. Puşcaşii marini profitau de perdeaua de foc ea să înainteze spre obiectiv, câţiva japonezi se prăbuşiră, nimeriţi de gloanţe.

— Trageţi! Trageţi odată! răcni Perinoto.

Pentru a da exemplu, japonezul apucă puşca-mitralieră şi începu să tragă afară, la întâmplare. Dar metalul era deja fierbinte. Apoi, brusc, un jet de napalm trecu prin gaura în care se agita ţeava armei. Câteva picături aprinse îl loviră pe Perinoto şi japonezul se trase înapoi ţipând.

Picături mari de sudoare i se prelingeau de pe frunte împăienjenindu-i privirea. În jurul lui, supravieţuitorii se sufocau. Atunci avu aceeaşi idee nebună ca şi Feradji şi Taramé într-o împrejurare asemănătoare: un asalt inutil în care să moară împuşcând cât mai mulţi inamici.

— Toţi cu arma în mână! strigă Perinoto. Deschideţi uşa!

— *Banzai!*

Japonezii se năpustiră afară. Surprinşi, câţiva americani se rostogoliră pe pământ. Alţii reacţionau deja. Un tir puternic le încetini elanul, respingându-i spre flăcări. Uniformele lor luară

foc.

Dar continuară să lupte astfel şi se prăbuşiră în cele din urmă, cu un rictus înţepenit pe feţele lor pe jumătate arse – zâmbetul de bucurie pe care îl adresau strămoşilor lor.

CAPITOLUL XII

Câţiva ani mai târziu, cargobotul pe care fusese repartizat doctorul John Rusclauss aruncă ancora pentru câteva zile la Manila.

La sfârşitul războiului, Rusclauss părăsise totuşi armata pentru marina comercială. Aici îşi potolea foarte bine setea de aventură şi nevoia de a călători. Pentru el, ca pentru toţi cei care luptaseră în Pacific, Filipinele era un teritoriu de care îl legau multe amintiri ale unor lupte eroice şi sângeroase. Deşi ţara devenise de curând independentă, eliberată de tutela americană, pentru Rusclauss ea reprezenta înainte de orice un teritoriu hrănit cu sângele soldaţilor alături de care luptase.

Doctorul constată de altfel foarte repede, hoinărind prin oraş, că americanii încă mai circulau pe-acolo în număr mare. Şi în acel moment îşi aminti şi de Frank Hussman. Acel bărbat care nu ştia dacă să se întoarcă în ţara natală sau să rămână pe insulă cu iubita lui – o femeie de culoare.

Rusclauss îşi amintea foarte bine de acest om operat în mijlocul junglei, în timp ce puşcaşii marini luptau pentru eliberarea insulei. După ce pacientul îşi recăpătase cunoştinţa şi putuse să constate că totul mergea bine, doctorul îi ceruse lui Puoro să-l însoţească până la locul bătăliei.

Aceasta tocmai luase sfârşit – adică tocmai atunci începea adevăratul rol al medicului şi al infirmierilor. O mulţime de răniţi de pansat! O mulţime de gloanţe de extras, de membre de amputat! Ce de arsuri de îngrijit! Căci nu numai japonezii suferiseră de pe urma napalmului. Deseori te arzi şi tu când te joci cu focul! Mulţi americani aveau arsuri de diferite grade.

Dar cel mai jalnic arătau supravieţuitorii japonezi. Se răsuceau suferind cumplit, fără ca medicina să le poată aduce mai mult decât nişte alinări neînsemnate.

A doua zi, după ce soldaţii cu răni grave au fost evacuaţi, americanii începuseră să organizeze viaţa pe insulă. Ca prin miracol, indigenii ascunşi până atunci se iviseră din junglă ca să revină la satul lor.

O patrulă fusese trimisă după Hussman şi îl aduseseră pe o brancardă. Puoro şi Taormina îl însoţeau.

Comandantul Certon ţinuse să-l felicite în persoană. Lui şi lui Puoro îi datorau foarte mult. Fără ei, planul japonezilor s-ar fi

realizat punct cu punct şi cei mai mulţi dintre americani şi-ar fi lăsat acolo oasele.

Mai târziu, Hussman şi Puoro primiseră decoraţii pe care le meritaseră din plin.

Frank refuzase să părăsească insula. Spusese că Puoro îi va construi un adăpost în locul fostului bungalou de pe plantaţie şi că îl va îngriji foarte bine. Consultat de Certon, Rusclauss răspunsese că starea bolnavului era deosebit de bună şi că putea să hotărască după cum dorea. De fapt, după câteva zile, când grosul trupelor americane a părăsit insula, Frank putea să meargă cu ajutorul unui baston.

*

* *

Din cauza acestor amintiri, Rusclauss simţi dorinţa de a afla ce se întâmplase cu fostul lui pacient. În fond, nu avea nimic mai bun de făcut, şi, din moment ce se afla la Manila, ocazia era foarte bună pentru a-şi satisface această curiozitate subită.

Doctorul porni deci în căutarea consulatului american şi obţinu fără prea mare greutate o audienţă la viceconsul. Aceasta era un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o faţă afabilă.

— Cu ce vă pot fi de folos, doctore Rusclauss? întrebă el.

— Am participat, în timpul războiului, la curăţirea acestor insule şi am avut ocazia să îngrijesc aici un plantator rănit de japonezi. Aveam o anumită simpatie pentru el, dar operaţiunile militare ne-au dus spre Japonia şi de atunci n-am mai ştiut nimic despre el. Aş fi curios să aflu ce mai face.

— Spuneţi-mi măcar numele lui, ca să văd dacă vă pot ajuta.

— Cred că se numea Frank Hussman.

— Dar îl cunosc! exclamă viceconsulul. De curând chiar i-am înregistrat căsătoria.

Se încruntă puţin şi adăugă:

— S-a căsătorit cu o indigenă.

— Serios? zise Rusclauss fără să se mire.

— Da. Dorea mai demult s-o facă, dar am tot amânat lucrurile crezând că această toană o să-i treacă. Cadavrul primei sale soţii, asasinată de japonezi, nu a mai fost găsit. Era uşor să tărăgănez lucrurile. Atâta vreme cât nu era văduv în mod oficial, nu se putea recăsători. Dar, asta a fost situaţia. Am cedat. În fond, fiecare e liber să facă prostii, nu?

— Şi-ncă cum! îl aprobă Rusclauss schiţând un zâmbet. Credeţi că mi-ar lua mult timp ca să ajung la el?

— Nu! Puteţi cere unui pescar să vă ducă acolo. Dacă marea e

liniştită, în trei ore ajungeţi.

— În acest caz, nu-mi mai rămâne decât să vă mulţumesc pentru amabilitate, zise Rusclauss ridicându-se. Şi, dacă-l întâlnesc pe Hussman, am să-i spun că trebuie să vă fie recunoscător pentru solicitudinea pe care i-aţi arătat-o.

Diplomatul se încruntă.

— Tot ce v-am spus e confidenţial, zise el.

— Asta am înţeles şi eu. Dar tata îmi spunea: „Nu trebuie niciodată să gândeşti ce nu poţi să spui. Să spui ce nu poţi să scrii, să scrii ce nu poţi să semnezi”. Pe de altă parte, aţi fi putut să vă imaginaţi că poate am şi eu acelaşi punct de vedere ca cel al lui Hussman. Numai că sunteţi atât de sigur că aveţi dreptate încât nu puteţi bănui că altcineva s-ar putea să gândească altfel. Nu v-aţi gândit niciodată că e posibil să greşiţi? Sau că cel puţin ceilalţi au acelaşi drept să trăiască după propriile lor principii?

Foarte satisfăcut de tirada lui, Rusclauss ieşi trântind uşa, lăsându-l pe funcţionar cu gura căscată.

*

* *

Ambarcaţiunea închiriată de doctor părăsi Manila în zori şi sosi pe la jumătatea dimineţii în largul plajei pe care Rusclauss o contemplase cu câţiva ani în urmă, în cu totul alte condiţii. Păstrase amintirea unei întinderi de nisip presărată cu găuri de obuze, o adevărată încântare pentru ochi!

Ambarcaţiunea acostă şi Rusclauss sări pe uscat.

— Să mă aştepţi, îi zise el marinarului. Cred că am să zăbovesc puţin.

— S-a făcut, şefule.

Singur, doctorul porni pe cărarea bătută altădată de bocancii puşcaşilor marini. Natura ştersese toate urmele vechilor masacre.

Fără să se grăbească, savurând emoţia regăsirii acelor locuri, Rusclauss parcurse drumul forestier şi ajunse brusc în faţa plantaţiei.

Rămase cu gura căscată.

Nu o văzuse nici cum arăta înainte. Nu mai păstra decât amintirea unei excavaţii, a unui pământ răscolit de o explozie enormă. Acum pământul era din nou nivelat, cultivat şi un bungalou agreabil se ridica în mijlocul unei grădini după moda franceză.

Rusclauss se apropie şi urcă treptele care duceau în interiorul primei încăperi. Un occidental îi veni imediat în întâmpinare.

— *Good morning, sir.* Fiţi binevenit pe proprietatea mea.

Hussman îşi privea vizitatorul întrebător – totuşi trăsăturile îi aminteau de cineva...

— Doctorul Livingstone, presupun? zise cu ironie Rusclauss.

— Doctore! exclamă Hussman. Tu eşti? Ce gând bun te aduce? Nu îndrăzneam să cred că eşti tu! Mă aşteptam atât de puţin...

— Sunt în trecere prin insule şi m-am gândit să-ţi fac o vizită.

— Ai părăsit armata?

— Nu şi marina!

— Soţia mea va fi tare fericită să te vadă. Să ştii că m-am căsătorit cu Taormina!

— Am bănuit, când viceconsulul mi-a spus că ai luat de nevastă o indigenă. A trebuit să mă duc la el ca să aflu dacă încă mai eşti aici.

— Unde era să mă duc? Aici e viaţa mea!

Frank râse uşurel.

— Mă gândesc la bietul nostru consul, explică el. A făcut tot ce-a putut ca să-mi pună beţe-n roate şi să-mi întârzie căsătoria cu Taormina. Spera c-am să mă răzgândesc!

— Mi-a spus şi mie, dar recomandându-mi să nu suflu o vorbă. E convins că nu ţi-ai dat seama.

— Atunci n-am să-i spun nimic. Nu vreau să-i stric micile lui plăceri de diplomat!

În acel moment, un copil se repezi în fugă peste picioarele lui Frank. Nu avea mai mult de doi ani.

— Du-te la mămica ta, Frankie.

Copilul plecă. Dar se întoarse peste un minut trăgând de mână o tânără femeie.

— Îl recunoşti pe vizitatorul nostru, draga mea? întrebă Hussman.

— Doctore! exclamă Taormina. Ce bine-mi pare că le văd! Cum ai ajuns aici? Sper că vei sta câteva zile cu noi?

— Am venit cu ambarcaţiunea şi proprietarul ei mă aşteaptă.

— Ai face rău dacă ai refuza! Acum le putem oferi prietenilor noştri paturi adevărate!

— Nava mea a ancorat la Manila pentru o escală de trei zile, răspunse Rusclauss tentat de invitaţie.

— Atunci s-a făcut, zise Frank. Vei rămâne cu noi până la plecare. Vino. Mergem să-l anunţăm împreună cu proprietarul ambarcaţiunii şi să-i încredinţăm un mesaj pentru şeful tău. La întoarcere, vom merge să-l vizităm pe Puoro, care se ocupă de lucrări undeva pe plantaţie.

CAPITOLUL XIII

Au luat masa toţi patru şi acum savurau cafeaua pe o verandă de unde se putea vedea marea.

— Mi-ar fi plăcut să văd colina, zise Rusclauss.

— Vom merge acolo după-amiază, dacă doreşti, răspunse Puoro, dar nu vei mai găsi nici urmă din amenajările japoneze. Am curăţat totul. Îmi aminteau de lucruri mult prea neplăcute.

— Te înţeleg foarte bine, răspunse Rusclauss.

— Dar unde te aflai în momentul capitulării japoneze?

— În primele rânduri. Tocmai fusesem repartizat pe crucişătorul *Missouri.*

— Dar... dar acolo a fost semnat actul de capitulare!

— Exact. De aceea, dacă doreşti amănunte, îţi stau la dispoziţie!

— Mărturisesc că ştiu foarte puţine lucruri în această privinţă, zise Hussman.

— Totuşi au existat multe contacte radiofonice chiar la Manila.

— Adevărul e că cei aflaţi în mijlocul evenimentelor sunt cel mai prost informaţi despre ele.

— Adevărat, zise Rusclauss. Ei bine, dacă-ţi aminteşti, ultimatumul de la Postdam ceruse Japoniei la 26 iulie 1945...

*

* *

Ultimatumul era clar: capitularea sau distrugerea. Pentru că japonezii n-au răspuns în timpul stabilit, americanii au lansat prima bombă atomică: Hiroshima, 6 august 1945, dată care ar trebui să fie înscrisă cu fierul roşu în memoria omenirii.

A doua zi, conform acordurilor semnate la Yalta între Churchill, Roosevelt şi Stalin, URSS-ul a declarat război Japoniei. Căci, dacă la începutul anului, Roosevelt s-a arătat atât de conciliant la Yalta, asta s-a întâmplat pentru că avea nevoie de alianţa Rusiei în războiul japonez. De atunci, succesorul său a dispus de bomba atomică, dar Harry Truman beneficia de roadele manevrelor predecesorului.

La 9 august, o altă bombă a fost lansată, asupra oraşului Nagasaki şi, a doua zi, guvernul de la Tokyo însărcina Elveţia să aducă la cunoştinţa americanilor că accepta termenii ultimatumului, cu singura condiţie de a nu se aduce vreun prejudiciu „prerogativelor Maiestăţii Sale împăratul în calitatea

sa de suveran”.

Hiro-Hito a vrut să salveze tot ce se putea salva.

El a reuşit căci, a doua zi, America accepta. Mikado-ul rămânea pe tron. Mai norocos decât toţi aliaţii săi din cel de al doilea război mondial, împăratul a rămas neatins. În timp ce Hitler s-a sinucis, Mussolini a fost spânzurat de picioare şi la Nuremberg erau judecaţi criminalii de război.

Hiro-Hito a rămas în palatul lui, înconjurat de veneraţia unui popor gata să se sacrifice până la ultima picătură de sânge dacă cineva ar fi îndrăznit să pună în pericol persoana sacră a Împăratului-Zeu.

Totuşi, guvernul Mikado-ului întârzia cu examinarea propunerilor americane. Americanii nu mai aveau răbdare. De la Pearl Harbour, ei învăţaseră cât costă duplicitatea japoneză. Nu erau dispuşi să-i lase să profite de tratative ca să le permită să câştige timp; le-ar fi putut servi la punerea la cale a altei viclenii. De aceea, la 13 august, o mie de avioane din escadrila a 3-a americană au plecat să bombardeze oraşul Tokyo.

În ziua de 15, notificarea capitulării japoneze a fost în sfârşit primită în Statele Unite. Preşedintele Truman a anunţat vestea lumii întregi iar generalul MacArthur a fost numit comandant suprem al Forţelor Aliate. El urma să meargă să pună stăpânire pe teritoriile inamice.

Totuşi, generalul concepuse un cu totul alt plan ca să pună stăpânire pe arhipelagul japonez, un plan militar, care primise aprobarea Washington-ului. Când l-a pus la punct, MacArthur nu ştia nimic de existenţa şi posibilităţile bombei atomice; nu a aflat decât în ajunul lansării bombei asupra oraşului Hiroshima. În ziua aceea a înţeles că planul *Downfall* nu mai avea nici o valoare.

Prima fază, numită *Olympic,* trebuia să fie executată de armata a VI-a şi cuprindea ocuparea insulei Kyushu. A doua fază, numită *Coronet* ar fi constat în debarcarea pe insula Houdu, în inima Japoniei, a armatelor I şi a VIII-a, venite din Europa. Un corp din armata a X-a ar fi trebuit să intervină în Coreea.

Câte lupte sângeroase ar mai fi avut loc! Sigur, Japonia nu dispunea de materii prime, nici de carburanţi. Dar americanii învăţaseră ce putea să însemne încăpăţânarea japonezilor când luau hotărârea să reziste până la capăt.

Numai că, de la capitularea teoretică până la ocuparea practică a ţării învinse era o prăpastie foarte de greu de trecut.

MacArthur îşi avea cartierul general la Manila, pe atunci capitala Filipinelor. Acolo a primit mesajul generalului Marshall,

şeful statului-major general al armatei, care se afla la Washington.

„... Vă comunic oficial că Japonia a acceptat condiţiile de capitulare stabilite de noi...” Urmau detaliile: ruşii trebuiau să evacueze Manciuria în următoarele trei luni, Statele Unite vor ocupa Coreea de Sud, dincoace de paralela 38, insulele Ryu-Kyu (inclusiv celebra Okinawa) vor fi ocupate de trupele generalului Stilwell; englezii vor primi capitularea Hong Kongului şi flota aliată va intra în golful Saganie.

Imediat ce a primit aceste informaţii, MacArthur a adresat un mesaj împăratului Hiro-Hito şi guvernului său.

„Am fost numit comandantul Forţelor Aliate şi am puterea de a intra direct în legătură cu autorităţile japoneze pentru a face în aşa fel încât ostilităţile să înceteze cât mai repede posibil. Doresc ca o staţie radio să fie stabilită în împrejurimile oraşului Tokio, pentru a menţine contactul între cartierul meu general şi al vostru.”

Căci, în acest timp, luptele încă mai continuau pe uscat, pe mare şi în aer, pe toate fronturile din Pacific.

Or, evident, de la Pearl Harbour, nu mai existau schimburi radiotelegrafice între SUA şi Japonia. Generalul MacArthur a luat deci hotărârea de a folosi staţia japoneză JUM care, înaintea ostilităţilor, servea la menţinerea legăturilor cu staţia WTA de la Manila.

După această introducere, specialiştii de la WTA au expediat textul în engleză, în *konu* şi în *romaji,* care sunt adaptările în Morse ale limbii japoneze.

Dar staţia JUM nu a răspuns. De fapt, în ciuda apelurilor repetate, nu s-a primit nici un răspuns până pe la mijlocul după-amiezii. Generalul MacArthur a trimis atunci un al doilea mesaj la 15 august:

„Vă somez să puneţi imediat capăt ostilităţilor. Doresc să cunosc, în cadrul răspunsului la acest mesaj, ziua şi ora încetării efective a luptelor... Doresc ca guvernul japonez să trimită, la cartierul meu general, un delegat cu un document semnat de împăratul Japoniei. Deplasarea acestei delegaţii va fi reglată după cum urmează: Ea va fi transportată de un avion japonez până la un aerodrom de pe insula Iwo Jima, de unde va fi transportată de un avion american la Manila. Se va folosi un aparat neînarmat de tip zero, model 22–1.2 D3, vopsit în alb şi purtând pe fiecare flanc al carlingii şi pe fiecare faţă a aripilor o cruce verde, uşor de identificat de la 500 m. Aparatul trebuie să

aterizeze pe aerodromul din Iwo Jima, a cărui pistă este marcată cu două cruci albe”.

Acest plan părea foarte bine stabilit, dar părea că nu stârneşte nici cel mai mic interes din partea inamicului. Abia la sfârşitul zilei s-a obţinut un răspuns.

În cele din urmă, împăratul Japoniei a dat ordinul de încetare a focului abia a doua zi, 16 august 1945, casta militară fiind încă destul de influentă pentru a-i frâna ordinele.

Se putea astfel socoti ca fiind două zile prea târziu pentru Japonia, şase zile pentru China şi Coreea şi douăsprezece zile pentru Noua Guinee şi Filipine. Dar, pentru aceste ultime locuri, este greu de precizat când a ajuns ordinul la primele linii.

La 17 august, membrii familiei imperiale au părăsit oraşul Tokyo, plecând spre diferite fronturi.

Între timp războiul continua.

În ziua de 16 august, la prânz, un convoi de douăsprezece nave americane a fost atacat de japonezi, în largul insulelor Sjikokoe, suferind pagube importante. Forţele sovietice îşi continuau ofensiva în direcţia Moukden, ceea ce făcea dificilă încetarea focului de către japonezi pe frontul din Manciuria.

Apoi japonezii au anunţat că plenipotenţiarii lor vor pleca cu avionul, la 19 august, de pe aerodromul Kisa Rozu, spre Iwo Jima, conform indicaţiilor primite.

Dar, timp de încă o săptămână, în cele două tabere, soldaţii n-au ştiut că războiul se sfârşise şi au continuat să se înfrunte.

Plenipotenţiarii aveau misiunea de a lua cunoştinţă de dorinţele lui MacArthur şi de a i se supune. Generalul le-a adus la cunoştinţă măsurile pe care le prevăzuse pentru ocuparea Japoniei şi ceremonia capitulării, pe care dorea să o celebreze cu tot fastul de rigoare.

Generalul luase hotărârea să-şi instaleze cartierul provizoriu la Yokohama, în *Noul Grand Hotel,* care îi va fi predat în întregime. Pe aerodromul din Atsugi, lângă oraş, elicele tuturor aparatelor japoneze vor fi demontate.

Delegaţii japonezi s-au înclinat în faţa tuturor pretenţiilor lui MacArthur până în momentul în care acesta şi-a anunţat intenţia de a ateriza pe terenul de la Atsugi. Cum? Dar nici nu putea să fie vorba! Era chiar locul de antrenament al piloţilor kamikaze!

Chiar nu avea cunoştinţă de frământările din Japonia? Nu toată lumea era de acord cu capitularea. Piloţii sinucigaşi refuzau să se predea. Chiar se revoltaseră în aşa măsură încât să comită crima de neconceput de a protesta împotriva Mikado-ului, invadând

grădinile Palatului Imperial, omorându-l pe generalul comandant al gărzii imperiale şi trăgând asupra locuinţei primului ministru, Kantaro Susuki.

Cu mare greutate reuşiseră să-i potolească pe aceşti turbaţi, dar unii dintre ei se refugiaseră în împrejurimile oraşului Atsugi. Dacă ar fi aflat de venirea învingătorului american însoţit de un mic număr de consilieri, atunci se puteau aştepta la orice.

— Toate acestea nu mă vor face să revin asupra hotărârii mele, a declarat MacArthur.

De data asta, propriul său stat-major a fost de părerea japonezilor, arătându-i imprudenţa pe care o comitea. Nu se temea de soldaţii kamikaze, fie! Dar i se puse o hartă sub ochi ca să i se arate că în câmpia Kanto, care înconjura aerodromul, existau douăzeci şi cinci de divizii japoneze adunate acolo ca să oprească invazia. Nu era o adevărată dementă să vrei să debarci în mijlocul unei armate de trei sute de mii de oameni care nu se considerau deloc învinşi?

— Voi fi oaspetele vostru, a declarat MacArthur delegaţilor japonezi. În consecinţă, am încredere în voi.

Totuşi, subordonaţii generalului au avut precauţia de a trimite precursori la Atsugi. Mare le-a fost mirarea când s-au văzut primiţi de gărzi plecate până la pământ, conform ritului de politeţe japonez. Temniţele se deschideau şi prizonierii americani, torturaţi în ajun cu toate rafinamentele sadismului oriental, aveau dreptul la toate onorurile. Nu era nevoie să se caute explicaţii complicate acestei schimbări. Împăratul vorbise pur şi simplu supuşilor lui, care se supuseseră fără să încerce să înţeleagă. Lucrurile se petreceau astfel de sute de ani şi nimeni nu-i învăţase să judece cu propria lor minte. De altfel, ar fi considerat că nici nu au acest drept.

La 31 august 1945, *Bataon,* avionul operaţional al lui MacArthur, a aterizat pe pista de la Atsugi[2].

Numeroasele baterii ale apărării antiaeriene care înconjurau terenul ar fi putut să distrugă fără greutate avionul generalului. În cursul războiului, japonezii se făcuseră urâţi din cauza acestui gen de lipsă de lealitate – care, din punctul lor de vedere, nu erau decât viclenii de război. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Avionul s-a oprit la capătul pistei şi generalul a coborât din el

[2] W. Aldrich, ambasadorul Statelor Unite la Londra, a relatat că Winston Churchill a declarat în acea seară, la un dineu, că gestul lui MacArthur era o mare faptă de război (n. a.).

foarte liniştit. Cu pipa în gură, el s-a îndreptat spre şirul de automobile demodate şi a urcat într-un *Lincoln* al cărui model era mai mult decât perimat. În spatele lui, ofiţerii se înghesuiau în adevărate rable.

Vehiculele au pornit pe drumul mărginit de două divizii de infanterie, ai căror oameni stăteau cu spatele la ele, ceea ce, conform etichetei japoneze, este semnul respectului suprem.

În ceea ce priveşte ceremoniile oficiale ale capitulării, în lipsa unor instrucţiuni precise, MacArthur fixase ziua de 2 septembrie, la bordul cuirasatului american *Missouri.* El îi convocase în special pe generalii Wainwright şi Percival. Primul fusese capturat la Corregidor iar al doilea la Singapore. Amândoi fuseseră eliberaţi din închisorile japoneze din Manciuria.

Principalii delegaţi japonezi au fost Shigemitsu, ministrul de externe, şi generalul Umedzu, şeful statului-major al armatei. Ei au fost însoţiţi de nouă reprezentanţi ai armatei şi ai marinei, ale căror nume au rămas secrete.

Avangarda armatei a VII-a tocmai debarca la Yokohama. Japonezii, care părăsiseră oraşul Tokyo la orele cinci dimineaţa, au urcat la bordul distrugătorului american *Landsdown,* care i-a dus într-o oră în apropierea cuirasatului *Missouri,* o masă enormă de 4500 de tone ancorată la optsprezece mile de mal.

Îmbrăcaţi în alb, mateloţii erau aliniaţi pe lângă balustrade.

Shigemitsu a urcat primul scara. Şchiopăta din cauza piciorului de lemn. În urmă cu cincisprezece ani, la Shanghai, fusese rănit de schijele unei bombe şi trebuise să i se amputeze piciorul. Ajungând pe puntea superioară, japonezii s-au pomenit în faţa reprezentanţilor aliaţilor, înşiraţi pe trei rânduri. O mulţime de jurnalişti îi fotografiau neobosit pe delegaţii Japoniei. Aceştia stăteau în poziţie de drepţi, având pe faţă expresia impasibilă de rigoare. Dar mai târziu, unul dintre ei, Toskikazu Kaze, a povestit că această zi fusese una dintre cele mai penibile din viaţa lui şi avusese impresia că fusese expus la stâlpul infamiei.

Iată cum şi-a început discursul generalul MacArthur:

„Ne-am adunat aici, ca reprezentanţi ai principalelor puteri aflate în război, pentru a încheia un acord solemn care să permită restaurarea păcii.

Nu am venit ca să punem în discuţie fondul dezbaterii, nici ideologiile noastre diferite: toate acestea au fost lămurite pe câmpul de bătălie. Nu ne-am întâlnit aici într-un spirit de neîncredere, de răutate sau de ură...”

După ce el a vorbit timp de câteva minute, delegaţii au fost

invitaţi să semneze capitularea, pe care reprezentanţii aliaţilor au contrasemnat-o şi ei. La sfârşit, MacArthur a adăugat:

„Să ne rugăm ca de acum înainte pacea să fie restaurată în lumea întreagă şi ca Dumnezeu să o facă să dureze. Şedinţa s-a terminat”.

În acel moment s-a auzit un huruit înăbuşit în aer. Zgomotul a devenit curând asurzitor. O flotă aeriană imensă de 1500 de avioane a efectuat o defilare impresionantă deasupra cuirasatului.

După aceea, generalul s-a adresat prin radio compatrioţilor săi pentru a le declara că datoria Americii era de a arăta Japoniei calea democraţiei printr-o ocupaţie moderată.

Aceste cuvinte au avut un efect mai bun la Tokyo decât la Washington. Oamenii erau încă prea primitivi pentru a nu nutri dorinţe de răzbunare, fără să înţeleagă că singura victorie reală constă în iertare. În SUA s-a declanşat o campanie de presă violentă, mai ales împotriva menţinerii împăratului în fruntea Japoniei.

MacArthur şi-a văzut de treaba lui şi a plecat la Tokyo unde şi-a instalat cartierul general în *Dai Ichi Building.* În faţa şanţurilor cu apă care înconjoară Palatul Imperial. Japonezii se aşteptau la ce era mai rău din partea unui general barbar, a unui occidental sângeros, a unei brute dezlănţuite.

MacArthur a afirmat public că nu se afla acolo ca să distrugă Japonia, ci pentru a o ajuta să se ridice.

Reacţiile poporului s-au schimbat imediat. Era oare o viclenie sau puteau să aibă încredere în el? Împăratul a luat singur hotărârea să-l viziteze pe generalul învingător.

S-a prezentat la cartierul general, îmbrăcat în jachetă, pantaloni cu dungi şi joben. În ciuda blândeţii cu care l-a primit MacArthur, mâinile împăratului tremurau. Ştia că ruşii şi englezii îi trecuseră numele în fruntea listei criminalilor de război. Dar, realist, MacArthur atrăsese deja atenţia că japonezii nu trebuiau judecaţi cu mentalitatea occidentală. Pentru ei, împăratul era altceva decât un simplu şef de guvern. Dacă cineva se atingea de el, ar fi fost nevoie de un milion de oameni ca să ţină piept revoltei lesne de prevăzut.

Practic, MacArthur s-a sprijinit pe Mikado ca să accelereze democratizarea Japoniei. Ceea ce nu a împiedicat judecarea şi condamnarea la moarte a douăzeci şi opt de criminali de război, printre care şi primul ministru Tojo.

Până atunci, politicienii se consideraseră ca nişte vechi şefi de

bande rivale. Se cruţau reciproc! Nu-l ataci pe cel slab. Însufleţiţi de un ideal superior, americanii îndrăzneau să se plaseze deasupra problemei. Scoteau războiul în afara legii şi îi pedepseau pe vinovaţi.

După ce câştigaseră războiul, erau pe cale să câştige pacea.

EPILOG

Hussman şi Rusclauss mergeau încetişor pe mal. Încă nu era foarte cald, dar ziua se anunţa splendidă. Puoro o luase înainte pentru a pregăti ambarcaţiunea cu care îl ducea pe medic înapoi la Manila.

— Crezi că ne vom revedea curând? întrebă Frank.

— Probabil. Acum, când cunosc drumul spre insula ta, voi face în aşa fel încât să mă îmbarc pe cargoboturile care trec prin Filipine.

— Data viitoare încearcă să stai mai mult!

— Voi încerca, dar nu e uşor.

Făcură câţiva paşi în tăcere, apoi doctorul zise:

— E ciudat, în aceste trei zile n-am vorbit decât despre război.

— Cred că aşa fac toţi foştii combatanţi, de când e lumea!

— Poate, dar nu ca de data asta. Nici primul război mondial nu a avut atâta importanţă ca acesta.

— De ce?

— Pentru că a fost bazat pe revendicări teritoriale, aşa cum se întâmplă dintotdeauna. În fond, în astfel de cazuri, are puţină importanţă dacă eşti învingător sau învins. Să ne amintim de istoria romanilor. Ţările cucerite de romani nu o duceau rău, poate le era chiar mai bine Nu era vorba decât de o preeminenţă economică. Asta poate sa lezeze marile interese, dar cu siguranţă că nu stinghereşte masele populare.

— Şi de data asta?

— S-a încercat violarea conştiinţelor individuale, cucerirea spiritelor. Ideologia a trecut pe primul plan. S-a ajuns la rătăcirile proprii războaielor religioase. E înfiorător să constaţi că epoca noastră, aproape eliberată de dominaţia religioasă, recade sub dominarea unor idei şi mai abstracte pe care nimic nu le justifică, dar pe care nişte fanatici vor să le propage prin forţă, de parcă ar fi vorba de adevărul absolut. De unde siguranţa că ei sunt deţinătorii lui? Şi măcar există el? Urăsc fanatismul, Hussman.

— Nu eşti singurul, doctore. Am fost în America...

— Am crezut că nu te-ai mişcat de-aici! zise cu mirare Rusclauss.

— Ba da. Imediat ce legăturile au devenit mai uşoare, m-am întors la Atlanta. Sărmana Taormina era convinsă că n-o să mă mai vadă niciodată! Dar simţeam nevoia să mai respir în piept

aerul din Georgia mea natală.

— E lesne de înţeles.

— Îmi făceam însă iluzii, doctore. Am crezut că războiul i-a învăţat ceva pe compatrioţii noştri. Dar am avut impresia că regăsesc absolut intactă mentalitatea vechilor sudişti. Segregaţia nu s-a stins.

— Probabil că ai bănuit ceva, de vreme ce n-ai luat-o pe Taormina cu tine.

— E adevărat. N-aş fi putut suporta nici cea mai mică jignire la adresa ei. Urăsc imbecilitatea şi fanatismul.

— Te-ai exprimat printr-un pleonasm, dragul meu, deoarece aceşti doi termeni sunt sinonimi!

Ajunseseră pe plajă. Pe mare, ambarcaţiunea lui Puoro se legăna veselă.

— Cel puţin ai găsit fericirea, zise Rusclauss.

— Şi tu, doctore.

— Da. Dar de ce e nevoie de un război şi de atâtea suferinţe pentru a-i constrânge pe oameni să iasă din rutină şi să revină singuri la propriile lor responsabilităţi de oameni?

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....8

CAPITOLUL III.....13

CAPITOLUL IV.....18

CAPITOLUL V.....27

CAPITOLUL VI.....35

CAPITOLUL VII.....41

CAPITOLUL VIII.....44

CAPITOLUL IX.....49

CAPITOLUL X.....63

CAPITOLUL XI.....67

CAPITOLUL XII.....71

CAPITOLUL XIII.....76

EPILOG.....84

CUPRINS.....86

EDITURA Z

După vreo zece minute, tirul încetă. Japonezii se năpustiră la arme, gata să tragă. În aceeași clipă, afară se dezlănțui infernul. Americanii dăduseră foc napalmului pe care îl împrăștiaseră peste coline.

Aproape imediat, o grenadă făcu explozie într-o ferestruică și schijele se împrăștiară în interiorul adăpostului. Pușcașii marini profitau de perdeaua de foc ca să înainteze spre obiectiv. Câțiva japonezi se prăbușiră loviți de gloanțe.

Pentru a da exemplu, Perinoto apucă pușca mitralieră și începu să tragă afară. Dar metalul era deja fierbinte. Apoi, brusc, un jet de napalm intră prin gaura unde se agita țeava armei.

Perinoto se trase înapoi țipând. Picături mari de sudoare se prelingeau de pe frunte împăienjenindu-i privirea. Supraviețuitorii din jurul lui se sufocau. Atunci avu o idee nebună: un asalt inutil, să mori împușcând cât mai mulți inamici.

Banzai!

ISBN 973-9127-77-4

Lei 7000